

วารสารวจนะ

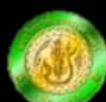
VACANA

Journal of Language and Linguistics

ISSN: 2287-0903

ปีที่ 11 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม- ธันวาคม 2566)

Volume 11 Number 2 (July – December 2023)

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเสียงวรรณยุกต์และเสียงก้องพม่าที่ปรากฏกับโน้ตดนตรีในการร้องเพลงภาษาไทย¹

ธนกร อัยกร²

ศุจิณัฐ จิตวิริยนนท์³

ชวดล เกตุแก้ว⁴

Received date 29 September 2023

Revised date 21 December 2023

Published date 3 January 2024

บทคัดย่อ

บทความนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยระดับเสียงของวรรณยุกต์และโน้ตดนตรีที่ทำให้เกิดเสียงก้องพม่าในการร้องเพลงภาษาไทย เก็บข้อมูลจากผู้ที่มีประสบการณ์การร้องเพลงอาชีพ หรือเรียนร้องเพลง แบ่งเป็นเพศชาย 5 คน และเพศหญิง 5 คน อายุ 20-30 ปี ผู้วิจัยบันทึกเสียงผู้ร่วมการทดลองจากการร้องเพลงไทยที่แต่งขึ้นใหม่ ซึ่งมีการกระจายวรรณยุกต์อย่างสมดุล ผู้ร่วมวิจัยทุกคนถูกขอให้ใช้เสียงก้องพม่า หรือที่รู้จักกันในชื่อเทคนิคไวคอลลพราย ตามอรรถศาสตร์ การวิเคราะห์อรรถศาสตร์การฟังประกอบกับการพิจารณาแผนภาพคลื่นเสียงเพื่อวิเคราะห์การปรากฏของเสียงก้องพม่าตามวรรณยุกต์และโน้ตดนตรี และวิเคราะห์ทางสถิติด้วย Man – Whitney U Test ผลการศึกษาพบว่า ผู้ร่วมวิจัยเพศชายมีความถี่ในการเลือกใช้เสียงก้องพม่ามากกว่าผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง แต่ความถี่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เสียงก้องพม่านั้นสามารถปรากฏได้กับทุกโน้ตดนตรี แต่ปรากฏมากที่สุดในช่วงโน้ตต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่า เพศชายเลือกใช้วรรณยุกต์เสียงเอกและโท มากที่สุดในทุกช่วงโน้ต ส่วนเพศหญิง ซึ่งมีระดับเสียงสูงกว่า เมื่อช่วงโน้ตดนตรีสูงขึ้น เสียงก้องพม่ามักปรากฏกับวรรณยุกต์ตรีละวรรณยุกต์จัตวา

คำสำคัญ: เสียงก้องพม่า วรรณยุกต์ โน้ตดนตรี เพลงไทย สัทศาสตร์

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเรื่อง “ปัจจัยด้านวรรณยุกต์และโน้ตดนตรีที่มีต่อการใช้เสียงก้องพม่าในการร้องเพลงภาษาไทย”

² นิสิตหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อีเมล:

Tanakorn.aiyakorn@gmail.com

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์ และศูนย์เชี่ยวชาญเฉพาะทางภาษาศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คณะอักษรศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อีเมล: Sujitnat.j@chula.ac.th

⁴ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อีเมล: Chawadon.k@cmu.ac.th

Interaction between Lexical Tones and Creaky Voice Manifestation in Musical Notes within a Thai Song⁵

Tanakorn Aiyakorn⁶

Sujinat Jitwiriyant⁷

Chawadon Ketkaew⁸

Received date 29 September 2023

Revised date 21 December 2023

Published date 3 January 2024

Abstract

This article aims to investigate the influence of lexical tones and musical notes on the occurrence of creaky voice within the context of Thai singing. Data was collected from 5 males and 5 females, aged 20-30, with professional singing or vocal training experience. Their voices were recorded while sang newly composed Thai songs with balanced lexical tones. Participants were encouraged to employ the creaky voice, known as vocal fry, in accordance with their artistic discretion. The analysis relied on auditory and the examination of spectrograms to determine occurrence of creaky voice in relation to lexical tones and musical notes, followed by statistical analysis using the Mann-Whitney U Test. The findings revealed that male singers demonstrated a more frequent use of the creaky voice in comparison to female singers, but gender did not significantly contribute to these variations. Creaky voice can occur with all musical notes, but it is most prominent in low note range. Additionally, male singers preferred creaky voice in Low and Falling tones across all notes, while female singers used it more in High and Rising tones for higher-pitched notes.

Keywords: Creaky Voice, Lexical Tone, Musical Note, Thai Song, Phonetics

⁵ This paper is a part of the author's M.A. thesis titled "Factors of Lexical Tones and Musical Notes on Creaky Voice in a Thai Song"

⁶ Master's Student, Department of Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn Universities, Email: Tanakorn.aiyakorn@gmail.com

⁷ Assistant Professor, Department of Linguistics, Center of Excellence in Southeast Asian Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn University. Email: Sujinat.j@chula.ac.th

⁸ Assistant Professor, Department of English, Faculty of Humanities, Chiang Mai University, Email: Chawadon.k@cmu.ac.th

1. ที่มาและความสำคัญ

เสียงก้องพรวด (Creaky Voice) เป็นคุณสมบัติทางเสียงที่ได้รับความสนใจจากนักภาษาศาสตร์หลายแขนงมายาวนาน เนื่องจากมีบทบาทและหน้าที่สำคัญในหลายภาษา ทั้งในระดับสัทศาสตร์ (Phonetics) และสัทวิทยา (Phonology) หากพิจารณาในกรอบการศึกษาของสัทศาสตร์ เสียงก้องพรวดอาจถูกมองว่าเป็นเพียงส่วนหนึ่งของน้ำเสียง หรือใช้เพียงสื่ออารมณ์ความรู้สึกเท่านั้น อย่างไรก็ตาม สำหรับบางภาษาเสียงก้องพรวดนั้นถือว่ามีนัยสำคัญทางภาษาศาสตร์ มีคุณสมบัติทำให้เกิดความแปรียบต่าง สามารถใช้แยกความหมายได้ เช่นในภาษามามาซาเตคัน (Mazatecan) ภาษาซาโปเตก (Zapotec) ภาษาตา (Taa หรือ !Xóó) เป็นต้น นอกจากนี้เสียงก้องพรวดยังเป็นหนึ่งในรูปแบบทางภาษาศาสตร์สังคมของผู้พูดเฉพาะกลุ่มในบางสังคมผู้ใช้ภาษาอีกด้วย (Keating et al., 2021)

รูปแบบการปิดเปิดของช่องเสียงในขณะที่มีกระแสลมผ่าน ก่อให้เกิดประเภทน้ำเสียง (Phonation type) ในรูปแบบต่างๆ Gordon & Ladefoged (2001) ได้จัดรูปแบบของประเภทน้ำเสียงตามคุณสมบัติการเปิดปิดของเส้นเสียง ไล่เรียงตั้งแต่เสียงเสียงเปิดกว้าง ไปจนถึงเส้นเสียงที่ปิดสนิท ซึ่งสามารถแบ่งประเภทน้ำเสียงได้ 4 ประเภท ได้แก่ เสียงไม่ก้อง (Voiceless) เสียงก้องต่ำทุ้ม (Breathy voice) เสียงก้องธรรมดา (Modal voice) และเสียงก้องพรวด (Creaky voice)⁹

นอกจากนี้ เสียงก้องพรวดยังเป็นประเภทน้ำเสียงที่ปรากฏในเสียงพูดอย่างแพร่หลายในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่พบในกลุ่มวัยรุ่นที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง เช่น ในประเทศสหรัฐอเมริกา (Dallaston & Docherty, 2020) พบว่าอัตราการใช้เสียงก้องพรวดของผู้พูดเพศหญิงนั้นสูงกว่าผู้พูดเพศชาย (Yuasa, 2010; Melvin & Clopper, 2015) เช่นเดียวกับสหราชอาณาจักรและประเทศนอร์วีจแลนด์ (Hornibrook et al., 2018) และกลุ่มผู้พูดภาษาฟินแลนด์ (Uusitalo et al., 2022) เป็นต้น Voorhees (2021) ได้สนับสนุนข้อค้นพบที่ว่า ผู้พูดเพศหญิงมักเลือกตำแหน่งและเวลาการใช้เสียงก้องพรวดได้ดีกว่าเพศชาย ถึงแม้ไม่ได้ตระหนักรู้ เพื่อนำเสนออัตลักษณ์ และสื่อสารความหมายทางสังคมแก่ผู้ฟัง

รูปแบบการทำงานของเส้นเสียง นอกจากจะทำให้เกิดคุณสมบัติน้ำเสียงที่ต่างกันออกไป อัตราการสั่นของเส้นเสียงยังสามารถก่อให้เกิดระดับเสียงสูงต่ำ (Pitch) สำหรับหลายภาษา เช่น ภาษาจีนกลาง ภาษาเวียดนาม หรือแม้แต่ภาษาไทย ระดับเสียงสูงต่ำมีบทบาทอย่างมาก เนื่องจากเป็นวรรณยุกต์ (Lexical Tones) ซึ่งถือว่ามีนัยสำคัญระดับศัพท์ ก่อให้เกิดความแปรียบต่างทางด้านความหมาย (Yip, 2002) จากการศึกษาจุดเริ่มต้นมาจากกระบวนการของเส้นเสียงเช่นเดียวกัน ทำให้พบความสัมพันธ์ระหว่างวรรณยุกต์กับน้ำเสียงประเภทต่าง ๆ เช่น เสียงก้องพรวดที่มีค่าความถี่มูลฐาน (Fundamental Frequency) ต่ำ สามารถปรากฏกับ

⁹ คำว่า Creaky Voice ศัพท์ภาษาศาสตร์ทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2560) บัญญัติไว้ว่าเป็น “เสียงพูดต่ำลึก” ผู้วิจัยอนุมานว่า เป็นเพราะเสียง Creaky Voice ส่วนมากปรากฏกับระดับเสียงต่ำ อย่างไรก็ตาม มีงานวิจัยพิสูจน์ทราบว่า เสียง Creaky Voice ไม่ได้เกิดกับเสียงต่ำเสมอไป ผู้วิจัยจึงเสนอให้ภาษาไทยว่า “เสียงก้องพรวด” ในการศึกษาครั้งนี้ โดยอ้างอิงความหมายหนึ่งจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 คำว่า พรวด หมายถึง (ว.) กระจัดกระจายจนเห็นหรือได้ยินไม่ถนัดชัดเจน สอดคล้องกับลักษณะการผลิตเสียงก้องพรวด ที่เส้นเสียงทำงานไม่สม่ำเสมอทั้งสายเส้นเสียง และคลื่นเสียงที่รูปแบบไม่ชัดเจนและไม่สม่ำเสมอ

วรรณยุกต์สูงและระดับเสียงสูงได้ (Garellek et al., 2013) ในภาษาสิเลฏ (Sylheti) เสียงสระที่มีวรรณยุกต์สูงปรากฏความเชื่อมโยงกับน้ำเสียงก้องธรรมดา และเสียงก้องพว้า ในขณะที่สระที่มีวรรณยุกต์ต่ำมักถูกผลิตด้วยน้ำเสียงก้องธรรมดาเพียงอย่างเดียว (Gope & Mahanta, 2016) หรือในภาษาปาหารี (Pahari) ที่พบว่าเสียงก้องต่ำทุ้มซึ่งมีค่าความถี่มูลฐานค่อนข้างต่ำ มักจะปรากฏในวรรณยุกต์เสียงต่ำ (Khan et al., 2020) เป็นต้น

การใช้เสียงก้องพว้าในการสื่อสารภาษาไทยมีคุณสมบัติของเสียงพูดระดับสัทศาสตร์ ไม่ได้ใช้ในการแยกความหมายที่แตกต่างกันในระดับศัพท์ เป็นเพียงการแปรของการออกเสียง ภาษาไทยไม่มีความเปรียบต่างทางด้านน้ำเสียง จึงมีการใช้เพียงเพื่อสื่อสารอารมณ์ความรู้สึก และสร้างอัตลักษณ์เท่านั้น จากการตั้งข้อสังเกตของผู้วิจัย นอกจากการใช้เสียงก้องพว้าซึ่งสามารถได้ยินในการสนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้ว ผู้ร่วมวิจัยไทยทั้งเพศหญิงและชาย มักมีการเลือกใช้เสียงก้องพว้าในการร้องเพลง ซึ่งเป็นหนึ่งในเทคนิคการร้องเพลงที่รู้จักกันในชื่อ โวคอลฟราย (Vocal Fry) มีวัตถุประสงค์เพื่อสะท้อนอารมณ์ความเศร้าโศกเสียใจ หรือทำให้ผู้ฟังรู้สึกเย้ายวน ดึงดูดใจ Chappell et al. (2020) พบว่า ผู้ฟังสามารถรับรู้ถึงความมุ่งมั่นและจริงจัง การมีวุฒิภาวะรอบรู้ ความเป็นธรรมชาติ และความมั่นใจจากการใช้เสียงโวลคัลฟราย และพบว่าสามารถรับรู้ได้มากกว่าในผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงเพราะมักใช้เพื่อสื่ออารมณ์ได้ดีกว่าเพศชาย

จากลักษณะการไล่ระดับทั้งขึ้นและลงของระดับเสียงวรรณยุกต์ เมื่อพิจารณาจากมุมมองที่นอกเหนือจากภาษาศาสตร์ จะพบว่าลักษณะหรือรูปแบบของระดับเสียงดังกล่าว เป็นลักษณะเดียวกับรูปแบบระดับเสียงที่เกิดขึ้นในเสียงดนตรี ระดับเสียงเหล่านี้เปรียบเทียบกับโน้ตดนตรี (Musical note) ซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญของการสร้างทำนองและเสียงประสานในดนตรี และแสดงให้เห็นช่วงความถี่ของเสียงเฉพาะ ผู้ร่วมวิจัยจะอาศัยการทำงานของเส้นเสียง เพื่อปรับเสียงให้เข้ากับระดับของเสียงโน้ตดนตรี ทำให้สามารถร้องเพลงได้ตรงกับคีย์ดนตรีและทำนองของเพลง รวมถึงยังสามารถประสานเสียงกับเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆ หรือผู้ร่วมวิจัยคนอื่นๆ (Miller, 2013) นอกจากนี้ยังสามารถพบความเชื่อมโยงของเสียงวรรณยุกต์ทางภาษากับระดับเสียงที่เกิดเป็นโน้ตดนตรีได้ Deutsch (2007) ซึ่งให้เห็นการซ้อนทับกันของวงจรในสมองที่ตีความของเสียงดนตรี กับวงจรที่ประมวลผลของภาษาพูด และจากการศึกษาข้อดีของภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ ต่อการประมวลผลระดับเสียงในบริบทที่ไม่ใช่ภาษาอย่างเช่น ดนตรี Creel et al (2023) ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ผู้พูดภาษาที่มีวรรณยุกต์ โดยเฉพาะในแถบเอเชีย (ภาษาจีนกลาง เวียดนาม ไทย เป็นต้น) สามารถประมวลผลระดับของเสียงดนตรีได้ดีมากกว่าผู้พูดในภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ และพบว่ายิ่งภาษาไหนมีจำนวนของเสียงวรรณยุกต์มาก มีแนวโน้มที่จะสามารถประมวลผลระดับเสียงดนตรีได้มากเช่นกัน เช่นเดียวกับการศึกษาของ Hutka et al (2015) ที่ชี้ให้เห็นว่าประสบการณ์การเป็นนักดนตรี และประสบการณ์ต่อภาษาที่มีวรรณยุกต์ เป็นสิ่งที่สามารถช่วยเพิ่มการเข้าถึงรหัสทางประสาทของข้อมูลที่ได้ยินที่จำเป็นต่อการประมวลผลเสียงพูดและเสียงดนตรี ในลักษณะที่คล้ายกันอีกด้วย นอกจากนี้ ชวตล เกตุแก้ว (2558) ยังชี้ให้เห็นปฏิสัมพันธ์ของโน้ตดนตรีและวรรณยุกต์ภาษาไทย และชี้ให้เห็นว่าวรรณยุกต์ทั้งหมด สามารถปรากฏได้ในทุกระดับเสียงดนตรีอีกด้วย

ด้วยความที่เส้นเสียงมีบทบาทหลากหลายในการผลิตเสียงของมนุษย์ สามารถทำให้เกิดรูปแบบความแตกต่างของระดับเสียงในภาษาพูด ทั้งเสียงสูงเสียงต่ำ ซึ่งคล้ายกับลักษณะรูปแบบเสียงสูงต่ำทางดนตรี อีกทั้งความหลากหลายของรูปแบบสภาวะเส้นเสียง ยังเป็นตัวแปรที่ก่อให้เกิดคุณลักษณะน้ำเสียงประเภทต่างๆ หรือหากกล่าวในบริบทของดนตรี น้ำเสียงแต่ละประเภท สามารถถูกผลิตมาเพื่อใช้เป็นเทคนิคสำหรับการร้องเพลง ส่งผลให้การศึกษานี้สอดคล้องกับความสัมพันธ์ที่หลากหลายและซับซ้อนของเสียงที่ถูกผลิตมาจากการทำงานของเส้นเสียง ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงวรรณยุกต์กับโน้ตดนตรี หรือความสัมพันธ์ของวรรณยุกต์กับคุณสมบัติน้ำเสียง

จากประเด็นดังกล่าวมานั้น ผู้วิจัยจึงสนใจว่า หากเสียงก้องพรวดไม่ได้ถูกยึดติดกับเสียงต่ำ อีกทั้งเส้นเสียงที่เป็นตัวแปรสำคัญในการทำให้เกิดระดับเสียง ไม่ได้มีสภาวะช่องเส้นเสียงแบบเดียวเท่านั้น ในบริบทการร้องเพลงภาษาไทย เสียงก้องพรวดจะมีปฏิสัมพันธ์กับระดับเสียงร้องทั้งในแง่ของโน้ตเพลงและวรรณยุกต์อย่างไร การศึกษานี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยระดับเสียงของวรรณยุกต์และโน้ตดนตรีที่ทำให้เกิดเสียงก้องพรวดในการร้องเพลงภาษาไทยโดยใช้เทคนิคโวลคอลลฟราย

โดยมีสมมติฐานว่า เสียงก้องพรวดปรากฏกับทุกวรรณยุกต์ภาษาไทย แต่พบมากในวรรณยุกต์เอกและวรรณยุกต์โท เนื่องจากเป็นวรรณยุกต์เสียงต่ำและตก ตามลำดับ และสามารถเกิดในโน้ตดนตรีทุกช่วงระดับเสียง แต่พบมากในช่วงระดับเสียงต่ำ ซึ่งข้อค้นพบจากการศึกษานี้จะก่อให้เกิดองค์ความรู้เกี่ยวกับการทำงานของเส้นเสียงที่มีความซับซ้อนต่อทั้งในบริบทของภาษาศาสตร์และดนตรี อีกทั้งยังสามารถเป็นต้นแบบต่อการศึกษาคำคุณสมบัติน้ำเสียงที่สัมพันธ์กับวรรณยุกต์ในการร้องเพลงภาษาอื่น ๆ ได้อีกด้วย

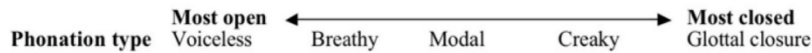
2. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 คุณสมบัติและประเภทน้ำเสียง และคุณลักษณะของเสียงก้องพรวด

มีเกณฑ์หลายประเภทที่สามารถใช้ในการแบ่งแยกคุณสมบัติน้ำเสียง Laver (1980) แบ่งประเภทของน้ำเสียงออกตามรูปแบบลักษณะการทำงานของอวัยวะที่ใช้สำหรับการออกเสียง เช่น การยกหรือการกดของกล่องเสียง ตำแหน่งริมฝีปากและคอหอย เป็นต้น ซึ่งสามารถจำแนกประเภทน้ำเสียงได้ 6 ประเภท ได้แก่ น้ำเสียงก้องธรรมดา (Modal Voice) น้ำเสียงฟอลเซตโต (Falsetto) น้ำเสียงกระซิบก้อง (Whisper) น้ำเสียงก้องพรวด (Creaky Voice) น้ำเสียงแหบพรวด (Harshness) และน้ำเสียงก้องต่ำหุ้ม (Breathiness) แม้ว่าน้ำเสียงทั้ง 6 ประเภทจะมีความแตกต่างทางด้านกรรรูปแบบและตำแหน่งใช้อวัยวะ แต่บางประเภทมีคุณสมบัติที่สอดคล้องและสัมพันธ์กัน น้ำเสียงกระซิบก้อง น้ำเสียงฟอลเซตโต และน้ำเสียงก้องต่ำหุ้ม เป็นน้ำเสียงที่เส้นเสียงเปิดกว้าง มีลมผ่านได้สะดวก ส่วนน้ำเสียงก้องพรวดและน้ำเสียงแหบพรวด เป็นน้ำเสียงที่มีระดับเสียงต่ำ ถ้าหากพิจารณาจากคลื่นเสียงจะพบว่าคลื่นเสียงมีความผิดปกติซึ่งปรากฏอย่างเป็นจังหวะ ซึ่ง Ladefoged (1971) ได้เสนอให้พิจารณาจากการเคลื่อนที่และสภาวะของเส้นเสียง สามารถจำแนกออกมาได้ 3 ประเภทหลัก ๆ ได้แก่ น้ำเสียงก้องต่ำหุ้ม เส้นเสียงเปิดกว้างทำให้กระแสลมผ่านได้สะดวกและรุนแรง น้ำเสียงก้อง

ธรรมชาติ เส้นเสียงเปิดพอประมาณ กระแสลมจึงผ่านได้น้อยกว่า และ เสียงก้องพว้า เส้นเสียงมีการเบียดเสียด และมีลมสอดแทรกขึ้นมา การแบ่งเกณฑ์ลักษณะนี้จะช่วยให้เห็นว่าเสียงที่มีคุณสมบัติทับซ้อนกันถูกนำมารวมเป็นประเภทเดียวกัน

ภาพที่ 1 การจำแนกประเภทน้ำเสียงตามการเปิดปิดของเส้นเสียง (Ladefoged, 1971)

นอกจากนี้ Gordon & Ladefoged (2001) ยังได้เสนอว่าลักษณะทางกลศาสตร์อื่น ๆ สามารถช่วยให้เห็นความแตกต่างของน้ำเสียงทั้งสามประเภทได้ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากคลื่นเสียงในแผนภาพคลื่นเสียง (Spectrogram) จะพบว่าน้ำเสียงแต่ละประเภทมีความแตกต่างของรูปแบบคลื่นเสียง จังหวะระดับเสียง (Pitch Pulse) และความเข้มของพลังงาน นอกจากนี้ยังมีคุณสมบัติและปัจจัยอื่นๆ ที่ยังช่วยในการจำแนกประเภทน้ำเสียง ได้แก่ ความกว้างของช่วงจังหวะ (Pulse Width) ความไม่สมมาตรของช่วงจังหวะ (Pulse Skewness) ความฉับพลันของการปิดช่องว่างระหว่างเส้นเสียง (Abruptness of Glottal Closure) และสัญญาณรบกวนของลมเสียดแทรก (Turbulent Noise) ซึ่งสามารถช่วยในการจำแนกเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เสียงก้องพว้า หลายคนรู้จักในชื่อ โวคอลฟราย (Vocal Fry) จัดเป็นน้ำเสียงประเภทไม่ปกติ (Nonmodal Phonation) สามารถรับรู้ได้ผ่านการฟัง และหากว่าพิจารณาจากค่าทางกลศาสตร์ จะพบช่วงของคลื่นเสียงผิดปกติ ไม่สม่ำเสมอ อีกทั้งยังมีช่วงเสียงต่อวินาทีและค่าความถี่มูลฐาน (Fundamental Frequency หรือ F0) ต่ำกว่าน้ำเสียงรูปแบบปกติ (Belotel-Grenié & Grenié, 1994; Gordon & Ladefoged, 2001) อาจกล่าวได้ว่าเป็นช่วงเสียงที่ดูไม่มีความเป็นธรรมชาติ ที่มีค่าความถี่มูลฐานต่ำเป็นลักษณะเด่นเฉพาะตัว (Frazier, 2009) นอกจากนี้ กลุ่มคุณสมบัติน้ำเสียงที่ไม่ปกติจะสามารถถูกค้นพบความเปรียบเทียบได้ชัดเจนขึ้น เมื่อวัดจากค่าฮาร์โมนิกส์เชิงเปรียบเทียบ และค่า Cepstral Peak Prominence (CPP) ซึ่งใช้วัดช่วงลูกคลื่นสม่ำเสมอ (Periodicity) โดยเฉพาะบริเวณเสียงสระของเสียงเรียงนั้น ๆ (Blankenship, 2002)

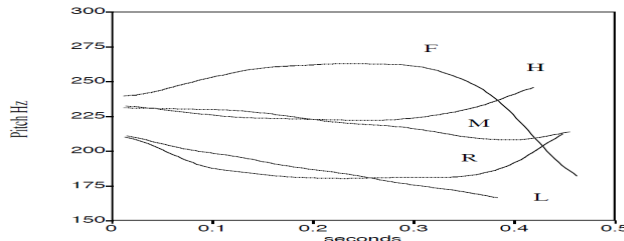
2.2 การทำงานของเส้นเสียงต่อการเกิดวรรณยุกต์ และระดับเสียงในการร้องเพลง

เส้นเสียงเป็นอวัยวะที่มีบทบาทอย่างมากในการผลิตเสียง เมื่อกระแสลมจากปอดเดินทางผ่านช่องว่างระหว่างเส้นเสียง จะทำให้เกิดการสั่นสะเทือน เมื่อการสั่นมีความถี่สูงจะเกิดเป็นเสียงสูง เมื่อการสั่นมีความถี่ต่ำจะเกิดเป็นเสียงต่ำ ซึ่งการไล่ระดับเสียงสูงต่ำนั้น ในหลายภาษาก่อให้เกิดเสียงวรรณยุกต์ซึ่งมีนัยสำคัญทางภาษาศาสตร์ เสียงวรรณยุกต์มีความหลากหลายแตกต่างกันไปในหลายภาษา บางภาษามีการขึ้นตกของระดับเสียง (Contour) บางภาษามีแค่รูปแบบคงระดับ (Level Pitch) บางภาษาใช้วรรณยุกต์เพื่อสื่อความหมายเฉพาะระดับคำ แต่ในบางภาษาใช้วรรณยุกต์เพื่อบริบททางไวยากรณ์ เป็นต้น (Best, 2019)

ภาษาไทยเป็นภาษาที่เสียงวรรณยุกต์มีรูปแบบการขึ้นตก 5 รูปแบบ Moren & Zsiga (2006) ได้เสนอรูปแบบเสียงวรรณยุกต์ในคำพูดเดี่ยวไว้ว่า เสียงสามัญเป็นเสียงกลาง (Mid) เสียงเอกเป็นเสียงต่ำ (Low) เสียงโทเป็นเสียงตก (Falling) เสียงตรีเป็นเสียงสูง (High) และเสียงจัตวาเป็นเสียงขึ้น (Rising) แต่เมื่อพิจารณา

ร่วมกับรูปลักษณะของระดับเสียง (Pitch Shape) จะพบว่าเสียงสามัญเป็นเสียงกลางระดับ (Mid-Level) เสียงเอกเป็นเสียงต่ำตก (Low-Falling) เสียงโทเป็นเสียงสูงต่ำ (High-Falling) เสียงตรีเป็นเสียงกลางค่อนข้างสูงขึ้น (Mid High-Rising) และเสียงจัตวาเป็นเสียงต่ำตกขึ้น (Low Falling-Rising) ดังแสดงใน ภาพที่ 2

ภาพที่ 2 รูปแบบการขึ้นตกของวรรณยุกต์ภาษาไทย (Moren & Zsiga, 2006)

ด้านการร้องเพลง Cleveland (1994) ระบุว่า ความสัมพันธ์ของการสั่นของเส้นเสียงกับความถี่ของเสียงที่เกิดในช่องเสียงส่งผลให้ปัจจัยการผลิตเสียง (Vocal Register) เกิดการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากพลังงานของความถี่ของเสียงจะเป็นได้ทั้งสิ่งที่สนับสนุนและขัดขวางการสั่นสะเทือนของเส้นเสียง ซึ่งชี้ให้เห็นว่าเส้นเสียงไม่ได้มีความเป็นอิสระในการผลิตเสียง ส่งผลให้เกิดน้ำเสียงประเภทที่มีค่าความถี่มูลฐานสูง อย่างไรก็ตาม ผู้ร่วมวิจัยสามารถยกกล่องเสียง เพื่อลดหรือเพิ่มความยาวของช่องเสียงที่ทำหน้าที่ลำเลียงพลังงานความถี่ของเสียงไปกระทบกับเส้นเสียง ซึ่งความสามารถในการในการยืดหยุ่นของเส้นเสียงนี้เอง ทำให้ผู้ที่ร้องเพลงสามารถควบคุมระดับเสียงสูงต่ำ เกิดเป็นโน้ตดนตรีที่สอดคล้องประสานกับทำนองเพลง จากรูปแบบการเปิดปิด และสภาวะช่องว่างระหว่างเส้นเสียงที่หลากหลาย ผู้ร่วมวิจัยสามารถเลือกใช้น้ำเสียงประเภทต่าง ๆ สำหรับการร้องเพลงได้อย่างเหมาะสม ซึ่งถูกนำมาปรับใช้เป็นเทคนิควิธีการร้องเพลง เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคลและแนวดนตรี

ความสัมพันธ์ของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาและโน้ตดนตรี เป็นสิ่งที่มีการศึกษาจากผู้สนใจมาอย่างต่อเนื่อง ลักษณะความสัมพันธ์ของวรรณยุกต์และโน้ตดนตรีแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือลักษณะความสัมพันธ์ของวรรณยุกต์และโน้ตดนตรีแบบหนึ่งต่อหนึ่งและแบบเปรียบเทียบทิศทางรอยต่อของเสียงวรรณยุกต์และโน้ตดนตรี ในความสัมพันธ์ของวรรณยุกต์และโน้ตดนตรีแบบหนึ่งต่อหนึ่งในเพลงภาษากวางตุ้งและเพลงภาษาจีน วรรณยุกต์เสียงต่ำมักจะเกิดกับโน้ตที่เป็นช่วงเสียงต่ำ ในขณะที่เดียวกันวรรณยุกต์เสียงสูงมักจะเกิดคู่กับโน้ตช่วงเสียงสูง เช่น วรรณยุกต์สูงระดับมักจะเกิดร่วมกับโน้ต A4 (440 Hz) (Chao 1956; Yung, 1983) แต่อย่างไรก็ตาม ชวตล เกตุแก้ว (2558) ที่ศึกษาโน้ตดนตรีและวรรณยุกต์ภาษาไทย และพบว่าวรรณยุกต์ที่ปรากฏในแต่ละลำดับโน้ตดนตรีมีการกระจายของทั้งวรรณยุกต์และโน้ตดนตรีที่หลากหลาย

2.3 ความสัมพันธ์ของคุณสมบัติน้ำเสียงและวรรณยุกต์

คุณสมบัติน้ำเสียงที่ต่างกัน สำหรับบางภาษาเป็นเพียงแค่การเลือกใช้เพื่อสื่ออารมณ์และความหมายในบริบทต่าง ๆ แต่ในบางภาษา สามารถทำให้เกิดความเปรียบเทียบต่างทางความหมายหรือไวยากรณ์ได้ด้วย

การศึกษาที่ผ่านมาศึกษาความสัมพันธ์ของน้ำเสียงกับเสียงวรรณยุกต์ทั้งในมุมมองของการผลิตและรับรู้เสียง ซึ่งพบว่าวัตถุประสงค์ วิธีการ และผลมีความหลากหลายแตกต่างกันออกไป Andruski (2004) ศึกษาโดยใช้ค่าแอมพลิจูดเชิงเปรียบเทียบของฮาร์โมนิกส์ H1-H2, ค่า Jitter และค่า Shimmer รวมถึงค่าความถี่มูลฐานกับค่าระยะเวลา เพื่อหาปัจจัยในการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในน้ำเสียงก้องธรรมดา เสียงก้องพรั่ว และเสียงก้องต่ำท่อม ซึ่งมีความเปรียบเทียบต่างในภาษาหมั่งเขียว (Green Mong) พบว่าการขึ้นตักของวรรณยุกต์ สามารถช่วยให้รับรู้เสียงวรรณยุกต์ได้ดี และค่าระยะเวลากับน้ำเสียงแต่ละประเภทยังเป็นปัจจัยช่วยให้การรับรู้เสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันอีกด้วย Garellek & Keating (2011) ได้เสนอการใช้ค่าแอมพลิจูดเชิงเปรียบเทียบของฮาร์โมนิกส์ H1-A1, H1-A2 และ Cepstral Peak Prominence (CPP) เพิ่มเติมจากค่า H1-H2 และพบว่า การวัดค่าทั้ง 4 แบบที่กล่าวไปนั้น มีประสิทธิภาพค่อนข้างสูงสำหรับใช้หาความเปรียบเทียบต่างของน้ำเสียง และยังพบว่าวรรณยุกต์ไม่ได้มีผลกระทบต่อการใช้คุณสมบัติน้ำเสียง ถึงแม้จะถูกทำให้มีความเป็นกลาง (Neutralization) แล้วก็ตาม Kuang (2017) ได้เสนอแนะวิธีการวัดค่าทางกลศาสตร์เพิ่มเติม เพื่อศึกษาหาผลกระทบของวรรณยุกต์และสัทสัมพันธ์ (Prosody) ที่ส่งผลให้เกิดเสียงก้องพรั่ว โดยการใช้ ค่า Harmonics – to – Noise Ratio กับ Subharmonics – to – Noise Ratio (SHR) ซึ่งทำให้เห็นอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์กับสัทสัมพันธ์ต่อการเกิดเสียงก้องพรั่วได้อย่างชัดเจน

สำหรับภาษาที่มีความเปรียบเทียบต่างของเสียงวรรณยุกต์และประเภทน้ำเสียง มักพบว่าเสียงวรรณยุกต์จะมีความสัมพันธ์พิเศษบางประการกับน้ำเสียงประเภทใดประเภทหนึ่ง เช่น ภาษาปัญจาบ (Punjabi) วรรณยุกต์เสียงต่ำจะเกิดเฉพาะกับเสียงก้องต่ำท่อม ส่วนวรรณยุกต์เสียงสูงจะเกิดได้กับเสียงสระเกร็ง (Tense Vowel) เท่านั้น (Malik, 2018) หรือในกลุ่มภาษาซาโปเตก (Zapotec) ทุกประเภทน้ำเสียงกับเสียงวรรณยุกต์บางเสียงสามารถเกิดร่วมกันได้อย่างอิสระ แต่ในทางกลับกันก็สามารถพบข้อจำกัดในการปรากฏร่วมกันของเสียงวรรณยุกต์กับน้ำเสียงบางประเภทเช่นกัน (Ariza-García, 2018) ในภาษาจีนกลาง Kuang (2017) ได้ศึกษาเสียงก้องพรั่วที่เกิดในวรรณยุกต์ ซึ่งได้ชี้ให้เห็นว่าเสียงก้องพรั่วนั้น จะไม่ผูกติดกับวรรณยุกต์ใดวรรณยุกต์หนึ่ง ถึงแม้จะเป็นวรรณยุกต์ต่ำแต่สามารถเกิดได้กับทุกวรรณยุกต์ที่อยู่ในระดับเสียงต่ำ เป็นต้น

การทบทวนวรรณกรรมทำให้ทราบถึงความเชื่อมโยงของการทำงานของเส้นเสียงที่ก่อให้เกิดน้ำเสียงประเภทต่างๆ กับเสียงวรรณยุกต์ รวมถึงการสอดประสานรับในระดับเสียงดนตรี ด้วยเหตุนี้จึงเป็นประโยชน์ต่อการศึกษานี้ที่มุ่งเน้นศึกษาปัจจัยระดับเสียงของวรรณยุกต์และโน้ตดนตรีที่ทำให้เกิดเสียงก้องพรั่วในการร้องเพลงภาษาไทย

3. ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 ผู้ร่วมการวิจัย

ผู้เข้าร่วมเพศชาย 5 คน และเพศหญิง 5 คน อายุ 20-30 ปี ที่ประกอบอาชีพร้องเพลง หรือกำลังเรียนร้องเพลงอย่างน้อย 1 ปี และสามารถใช้เทคนิคโวลคอลฟรายในการร้องเพลงได้

3.2 การเก็บข้อมูล

การศึกษานี้ เก็บข้อมูลโดยวิธีการให้ผู้ร่วมการทดลองร้องเพลง และบันทึกเสียงจากเสียงร้องเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งเพลงที่ใช้ เป็นเพลงแต่งใหม่ที่มีเนื้อร้องภาษาไทย โดยควบคุมการเลือกใช้เสียงวรรณยุกต์ในจำนวนที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด ซึ่งนับแยกเป็นพยางค์เดี่ยว เช่น คำว่า “อะไร” ถูกนับเป็น 2 พยางค์ ซึ่งพยางค์อะ- เป็นเสียงวรรณยุกต์เอก และ -ไร เป็นวรรณยุกต์สามัญ เป็นต้น ได้จำนวนเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดดังนี้ วรรณยุกต์สามัญ 57 พยางค์ วรรณยุกต์เอก 48 พยางค์ วรรณยุกต์โท 54 พยางค์ วรรณยุกต์ตรี 52 พยางค์ และ วรรณยุกต์จัตวา 53 พยางค์ ซึ่งวรรณยุกต์ทั้งหมดกระจายอยู่ในโน้ตดนตรี โดยอยู่ในโน้ตต่ำ (ลำดับที่ 1-4) 74 พยางค์ โน้ตกลาง (ลำดับที่ 5-8) 148 พยางค์ และโน้ตสูง (ลำดับที่ 9-12) 42 พยางค์ บันทึกเสียงดนตรีด้วยกีตาร์โปร่ง กลองชุดและกีตาร์เบสเพื่อเป็นเครื่องดนตรีสำหรับควบคุมจังหวะและทำนอง พร้อมทั้งบันทึกเสียงร้องที่ใช้ น้ำเสียงธรรมชาติเพื่อเป็นการร้องปกติ เพื่อเป็นต้นแบบสาธิตการร้องให้กับผู้เข้าร่วมวิจัย หลังจากได้ต้นแบบสาธิตการร้อง จึงบันทึกเฉพาะเสียงกีตาร์ กลองชุดและกีตาร์เบสที่เป็นตัวควบคุมจังหวะและทำนอง และบันทึกเสียงเปียโนเป็นเมโลดี้ตามเนื้อเพลงแต่ละพยางค์ เพื่อใช้สำหรับผู้เข้าร่วมวิจัย โดยทำการแบ่งคีย์โน้ตเป็น 2 คีย์ สำหรับ ผู้เข้าร่วมวิจัยเพศชายและเพศหญิง ซึ่งต้องใช้คีย์โน้ตที่ต่างกันเนื่องจากช่วงเสียงของทั้งสองเพศต่างกัน สำหรับการแต่งเพลง มีการควบคุมเนื้อหาให้มีความเป็นกลาง ไม่แสดงถึงความเศร้าโศกเสียใจ หรือแสดงอารมณ์ความรู้สึกมากเกินไป ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเลือกใช้เสียงก้องพว่กับอารมณ์ความรู้สึกด้านใดด้านหนึ่ง อีกทั้งยังมีการเลือกใช้ความเร็ว (Tempo) ของเพลงในระดับกลาง (Moderate Tempo) ไม่ช้าหรือเร็วเกินไป อยู่ที่ 90 จังหวะต่อนาที หรือ 90 BPM (Beats Per Minute)

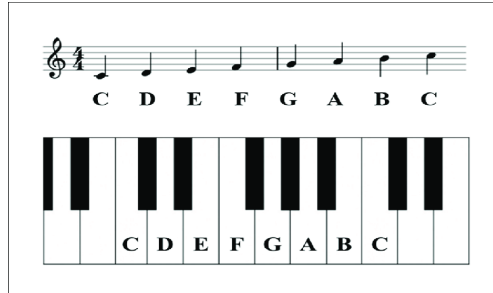
สำหรับการทดลอง เริ่มต้นด้วยการส่งไฟล์เสียงต้นแบบสาธิตการร้องให้ผู้เข้าร่วมวิจัยได้ทำความคุ้นชินและฝึกร้องตามการร้องปกติให้เกิดความเป็นธรรมชาติก่อนทำการทดลองอย่างน้อย 1 สัปดาห์ ในวันทำการทดลองผู้เข้าร่วมวิจัยได้ฟังเพลงที่มีเฉพาะเสียงเครื่องดนตรีควบคุมจังหวะและเมโลดี้ ที่ทำการบันทึกแยกไว้ผ่านการฟังจากหูฟัง หลังจากนั้น ผู้เข้าร่วมวิจัยทำการร้องเพลง โดยขอให้มีการเลือกใช้เทคนิคเสียงก้องพว่ได้ตามอัธยาศัย สามารถออกแบบ และเลือกใช้ได้ตามความต้องการ เสียงร้องถูกบันทึกผ่านไมโครโฟน โดยจะทำการบันทึกสองครั้งต่อผู้เข้าร่วมวิจัยหนึ่งคน เพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในลำดับถัดไป หลังจากผู้ร่วมวิจัยได้ผ่านการเก็บข้อมูลการร้องเพลงครบถ้วนแล้ว ผู้ร่วมวิจัยอ่านออกเสียงเนื้อร้องเพื่อทวนสอบยืนยันว่า ผู้ร่วมวิจัยไม่ได้ใช้เสียงแบบก้องพว่ในการพูดปกติที่ไม่ใช่การร้องเพลง

3.3 การวิเคราะห์เสียงก้องพว่ที่เกิดในแต่ละระดับเสียงร้อง

การแบ่งโน้ตดนตรีของเพลง เรียงลำดับโน้ตจากต่ำไปสูง ซึ่งโน้ตที่ต่ำที่สุดจะเป็นโน้ตตัวที่ 1 และโน้ตในลำดับถัดไปจะห่างอยู่ 1 เสียง ยกเว้นโน้ตตัวที่ 3 และ 4 ที่จะห่างกันแค่ครึ่งเสียงตามการไล่ลำดับโน้ตในคีย์ Major เช่น ในคีย์ C Major หากโน้ตที่ต่ำที่สุด คือ โน้ต C จึงถือว่าเป็นโน้ตลำดับที่ 1 โน้ต D เป็นลำดับที่ 2 และโน้ต E เป็นลำดับที่ 3 ไล่ตามลำดับโน้ตไปเรื่อย ๆ จนถึงโน้ต B ในลำดับโน้ตที่ 7 ซึ่งโน้ต C ที่เกิดในอีกขั้นคู่แปด

(Octave) ถูกนับเป็นโน้ตลำดับที่ 8 ไล่ลำดับสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ซึ่งโน้ตที่สูงที่สุดในเพลง จะถือว่าเป็นโน้ตลำดับสุดท้าย

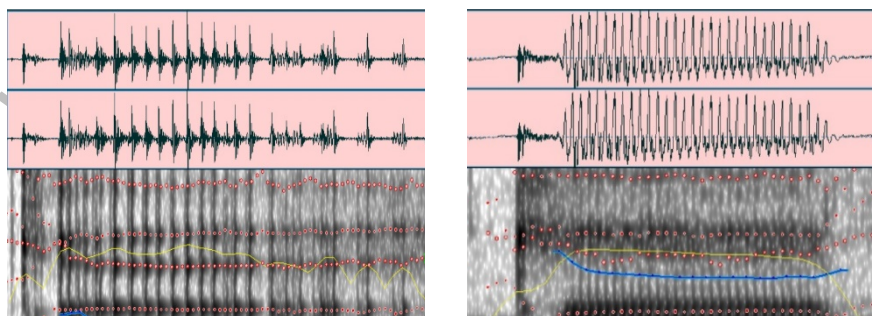
ภาพที่ 3 ตัวอย่างโน้ตดนตรีในคีย์ C Major (Moriuchi et al., 2020)

เพลงที่แต่งขึ้นสำหรับเป็นต้นแบบสาธิตการร้อง เป็นเพลงในคีย์ D Major แต่โน้ตที่ต่ำที่สุด คือ โน้ต A จึงถูกนับเป็นลำดับที่ 1 ส่วนโน้ตที่สูงที่สุดในลำดับสุดท้าย คือ โน้ต E ในอีกชั้นคู่เสียง เป็นโน้ตลำดับที่ 12 จึงสามารถไล่ลำดับโน้ตได้ ดังนี้ A3 (200 Hz) = 1, B3 (246.9 Hz) = 2, C#4 (277.2 Hz) = 3, D4 (293.7 Hz) = 4, E4 (329.6 Hz) = 5, F#4 (370 Hz) = 6, G4 = 7 (392 Hz), A4 (440 Hz) = 8, B4 (493.9 Hz) = 9, C#5 (554.4 Hz) = 10, D5 (587.3 Hz) = 11, E5 (659.3 Hz) = 12

เนื้อเพลงในทุกพยางค์จะถูกกำกับโน้ตไว้ เพื่อใช้ในการระบุตำแหน่งของการเกิดเสียงก้องพรวด การระบุเสียงก้องพรวดนั้นใช้เกณฑ์จากการฟังเป็นลำดับแรก ประกอบกับวิเคราะห์รูปแบบคลื่นเสียงจากแผนภาพคลื่นเสียง (Spectrogram) โดย ภาพที่ 4 แสดงให้เห็นตัวอย่างเปรียบเทียบแผนภาพคลื่นเสียงของพยางค์เดียวกันในลำดับโน้ตเดียวกันระหว่างเสียงก้องพรวดกับเสียงก้องธรรมดา

ภาพที่ 4 คลื่นเสียงพยางค์ เกิด [kʰ:t] ที่เป็นเสียงก้องพรวด (ซ้าย) และ เสียงก้องธรรมดา (ขวา)

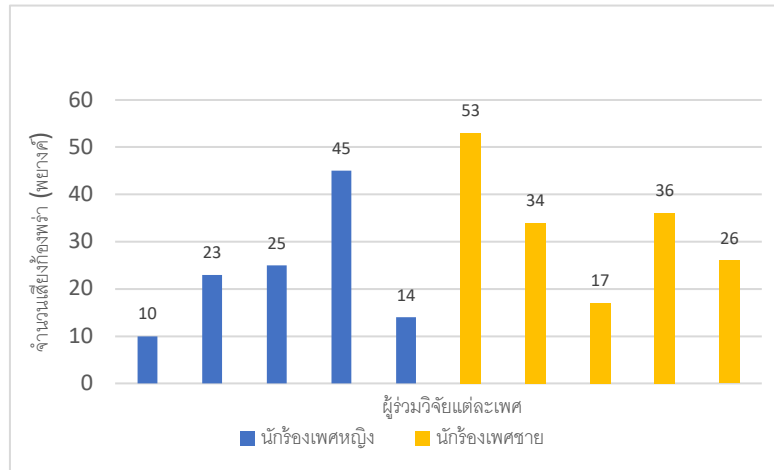

เมื่อสามารถระบุเสียงก้องพรวดได้ตามที่ต้องการ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการเกิดร่วมของเสียงก้องพรวดกับวรรณยุกต์และโน้ตดนตรี ส่วนความแตกต่างของการใช้เสียงก้องพรวดระหว่างผู้ร่วมวิจัยเพศชายและเพศหญิง ผู้วิจัยใช้การคำนวณทางสถิติแบบไม่อิงพารามิเตอร์ (Nonparametric Statistics) ที่เรียกว่า Man-Whitney U Test เนื่องจากข้อมูลมีการกระจายตัวไม่เป็นธรรมชาติ

4. ผลการศึกษา

4.1 จำนวนการใช้เสียงก้องพรัวในเพลงของผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงและเพศชาย

แผนภูมิ 1 จำนวนการใช้เสียงก้องพรัวรายบุคคลของผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงและเพศชาย

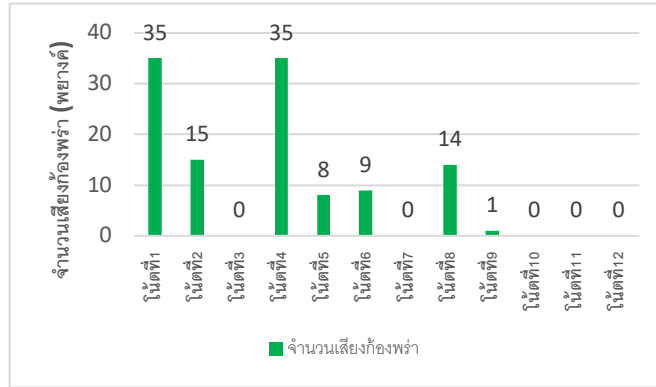
จากการเก็บข้อมูลผู้เข้าร่วมวิจัยรายบุคคล และการระบุเสียงก้องพรัวโดยอาศัยจากการฟังสังเกต พร้อมทั้งวิเคราะห์จากรูปแบบคลื่นเสียง พบว่า โดยภาพรวม ผู้ร่วมวิจัยเพศชายมีความถี่ในการใช้เสียงก้องพรัวสูงกว่าผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง ซึ่งผู้ร่วมวิจัยเพศชายที่ใช้เสียงก้องพรัวมากที่สุด คือ 53 พยางค์ ส่วนผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงที่ใช้เสียงก้องพรัวมากที่สุด คือ 45 ในส่วนของผู้ร่วมวิจัยเพศชายที่ใช้เสียงก้องพรัวน้อยที่สุด คือ 17 พยางค์ และผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง อยู่ที่ 14 พยางค์ โดยที่ค่าเฉลี่ยจำนวนการใช้เสียงก้องพรัวของผู้ร่วมวิจัยเพศชายเท่ากับ 33.2 พยางค์ ในขณะที่ค่าเฉลี่ยจำนวนการใช้เสียงก้องพรัวของผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง คือ 23.4 พยางค์ แต่ความแตกต่างระหว่างการใช้เสียงก้องพรัวระหว่างเพศชายและหญิงไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p -value=0.22)

4.2 จำนวนเสียงก้องพรัวที่ปรากฏในลำดับโน้ตดนตรี

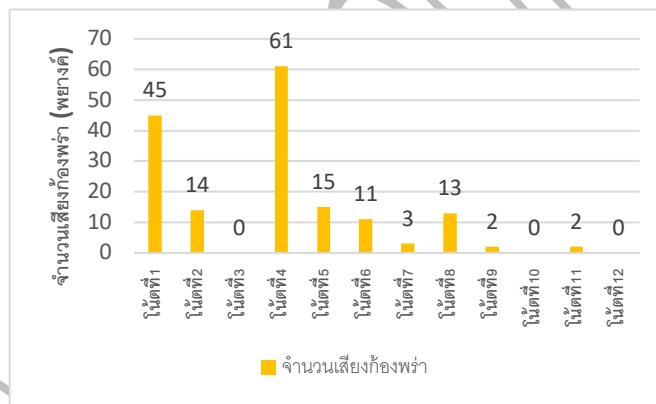
เมื่อพิจารณาลำดับโน้ตดนตรีทั้ง 12 ลำดับของเพลงที่ใช้สำหรับเก็บข้อมูล ผลปรากฏว่า สำหรับผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง เสียงก้องพรัวปรากฏมากที่สุดในโน้ตลำดับที่ 1 และ 4 จำนวน 35 พยางค์ ในขณะที่ผู้ร่วมวิจัยเพศชาย เสียงก้องพรัวปรากฏในโน้ตลำดับที่ 4 มากที่สุดเช่นกัน จำนวน 61 พยางค์ ตามมาด้วยโน้ตลำดับที่ 1 จำนวน 35 พยางค์ ผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงใช้เสียงก้องพรัวในโน้ตลำดับที่ 5 จำนวน พยางค์ โน้ตลำดับที่ 6 จำนวน 9 พยางค์ และโน้ตลำดับที่ 18 จำนวน 14 พยางค์ ในขณะที่ผู้ร่วมวิจัยเพศชาย ใช้เสียงก้องพรัวในโน้ตลำดับที่ 5 จำนวน 15 พยางค์ ลำดับที่ 6 จำนวน 11 พยางค์ ลำดับที่ 7 จำนวน 3 พยางค์ และลำดับที่ 8 จำนวน 13 พยางค์ ลำดับโน้ตตั้งแต่ลำดับที่ 9 เป็นต้นไป ซึ่งจัดเป็นช่วงโน้ตเสียงสูง ผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงปรากฏการใช้เสียง

ก้องพรวดเพียงครั้งเดียวในโน้ตลำดับที่ 9 ส่วนนักร้องชายปรากฏการใช้เสียงก้องพรวดในโน้ตลำดับที่ 9 และ 11 จำนวน 2 พยางค์

แผนภูมิ 2 จำนวนเสียงก้องพรวดที่ปรากฏในแต่ละลำดับโน้ตของผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง

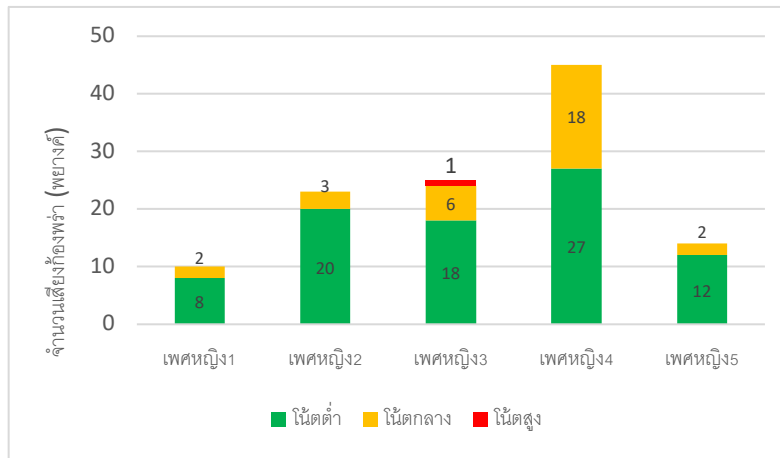
แผนภูมิ 3 จำนวนเสียงก้องพรวดที่ปรากฏในแต่ละลำดับโน้ตของผู้ร่วมวิจัยเพศชาย

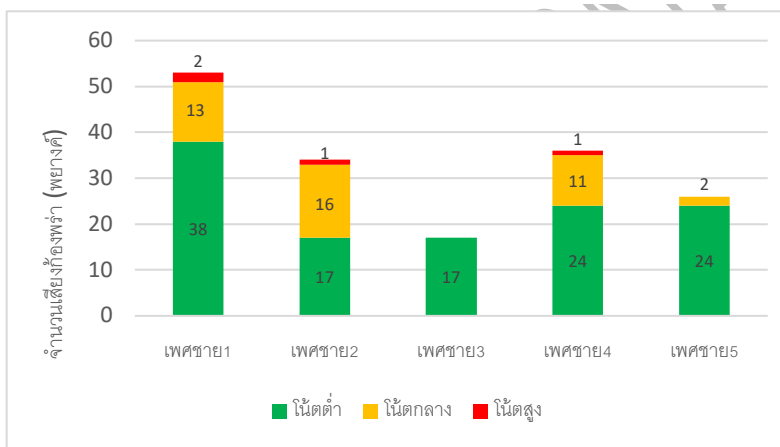
จาก แผนภูมิ 2 และ แผนภูมิ 3 เสียงก้องพรวดเป็นเสียงที่ปรากฏอย่างกระจัดกระจายในแต่ละลำดับโน้ต เนื่องด้วยลักษณะของลำดับโน้ตที่ไล่เรียงจากระดับเสียงต่ำไปสูง และมีจำนวน 12 ลำดับ ผู้วิจัยจึงแบ่งช่วงโน้ตดนตรีเป็น 3 ช่วง ให้มีลำดับโน้ตในจำนวนที่เท่ากัน โดยให้โน้ตลำดับที่ 1 – 4 เป็นช่วงโน้ตเสียงต่ำ โน้ตลำดับที่ 5 – 8 เป็นช่วงโน้ตเสียงกลาง และโน้ตลำดับที่ 9 – 12 เป็นช่วงโน้ตเสียงสูง

แผนภูมิ 4 และ แผนภูมิ 5 ชี้ให้เห็นว่า โดยภาพรวม เสียงก้องพรวดนั้นปรากฏมากที่สุดในช่วงที่เป็นโน้ตเสียงต่ำ ผู้ร่วมวิจัยทุกคนใช้เสียงก้องพรวดในช่วงโน้ตนี้มากที่สุด และถึงแม้เสียงก้องพรวดสามารถปรากฏในช่วงโน้ตเสียงกลางและสูงได้ แต่ปรากฏในสัดส่วนที่น้อยกว่าช่วงโน้ตเสียงต่ำ สำหรับช่วงโน้ตเสียงสูง มีเพียงผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงคนที่ 3 ผู้ร่วมวิจัยเพศชายคนที่ 1 คนที่ 2 และคนที่ 4 ที่พบการใช้เสียงก้องพรวด

แผนภูมิ 4 จำนวนเสียงก้องพรั่วที่ปรากฏในแต่ละช่วงโน้ตดนตรีของผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง

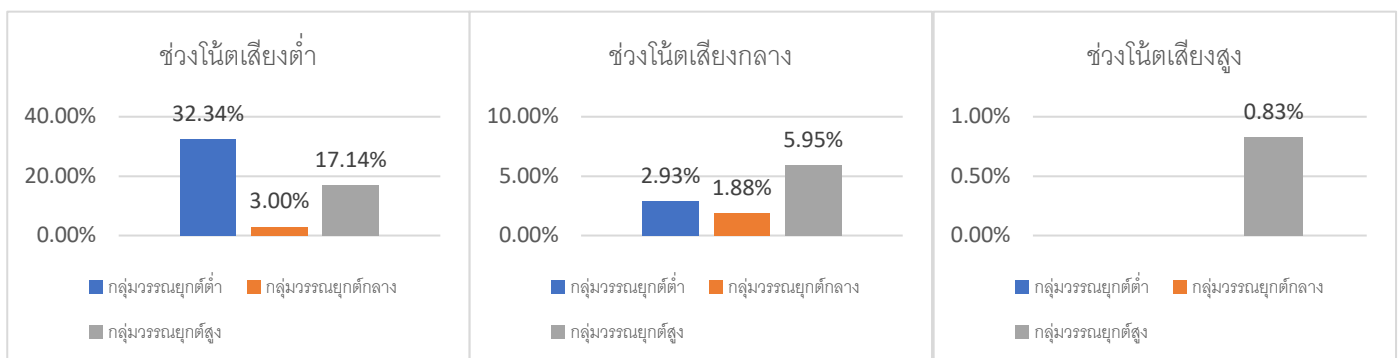

แผนภูมิ 5 จำนวนเสียงก้องพรั่วที่ปรากฏในแต่ละช่วงโน้ตดนตรีของผู้ร่วมวิจัยเพศชาย

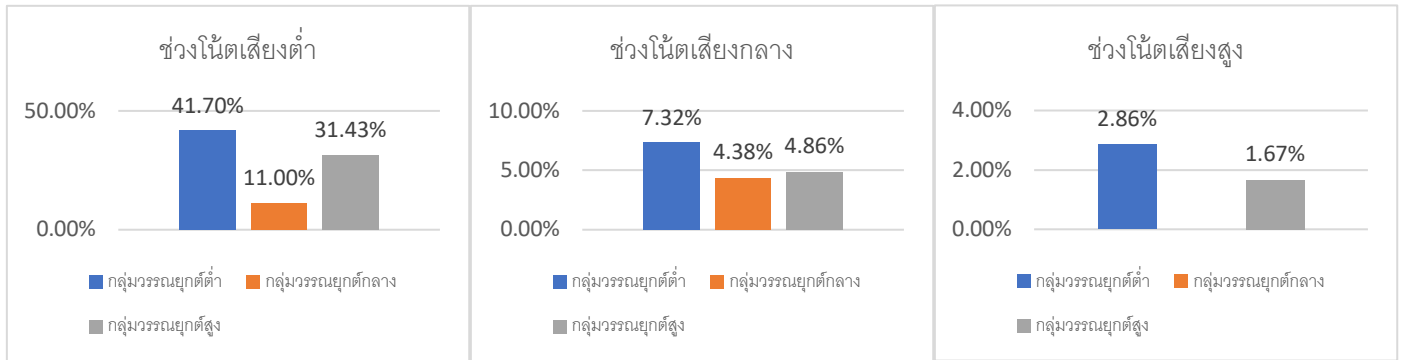
4.3 เสียงก้องพรั่วที่ปรากฏกับเสียงวรรณยุกต์และช่วงโน้ตดนตรี

วรรณยุกต์ภาษาไทยนั้นสามารถจัดหมวดหมู่โดยใช้เกณฑ์ทิศทางของระดับเสียง (Pitch Target) ในช่วงจุดสิ้นสุดของแต่ละวรรณยุกต์ ตามการศึกษาของ ชวตล เกตุแก้ว (2558) ได้แก่ กลุ่มวรรณยุกต์สูง ประกอบด้วยวรรณยุกต์ตรีและจัตวา กลุ่มวรรณยุกต์กลาง ได้แก่ วรรณยุกต์สามัญ และกลุ่มวรรณยุกต์ต่ำ

ประกอบด้วยวรรณยุกต์เอกและโท คำนวณจำนวนการปรากฏของเสียงก้องพรั่วเป็นค่าร้อยละ เนื่องจากจำนวนวรรณยุกต์แต่ละเสียงมีกระจายตามโน้ตแต่ละช่วงในสัดส่วนที่ไม่เท่ากัน ได้ผลลัพธ์ ดังนี้

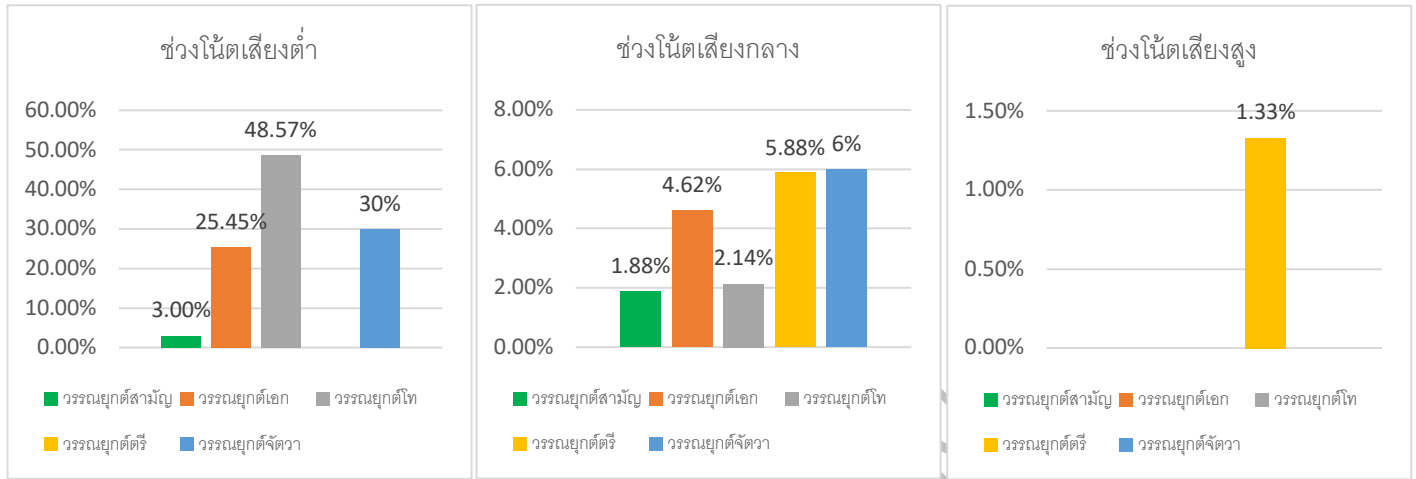
แผนภูมิ 7 สัดส่วนเสียงก้องพรั่วในแต่ละกลุ่มวรรณยุกต์ของผู้ร่วมวิจัยเพศชาย

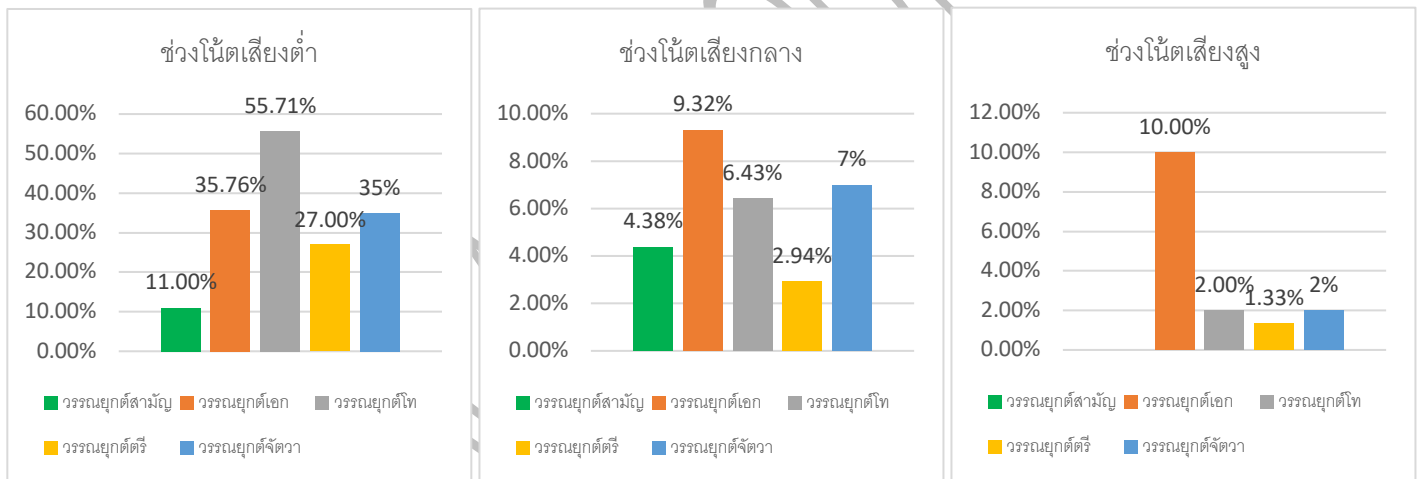
จาก แผนภูมิ 6 และ แผนภูมิ 7 โดยภาพรวมแล้ว กลุ่มวรรณยุกต์ต่ำปรากฏมากที่สุด โดยเฉพาะในช่วงโน้ตเสียงต่ำ ทั้งผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงและชายมีการใช้เสียงก้องพรั่วมากถึง 32.34% และ 41.70% ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ในช่วงโน้ตเดียวกันนี้ พบว่ากลุ่มวรรณยุกต์สูงสามารถปรากฏได้มากเช่นเดียวกัน สำหรับผู้ร่วมวิจัยชาย จำนวน 31.43% และผู้ร่วมวิจัยหญิง 17.14% กลุ่มวรรณยุกต์กลางพบสัดส่วนการใช้งานน้อยที่สุด จำนวน 11% สำหรับผู้ร่วมวิจัยเพศชาย และ 3% สำหรับผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากช่วงโน้ตเสียงกลาง สำหรับผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง เสียงก้องพรั่วปรากฏในกลุ่มวรรณยุกต์สูง 5.95% มากกว่ากลุ่มวรรณยุกต์ต่ำ ซึ่งมีจำนวน 2.93% แต่สำหรับผู้ร่วมวิจัยเพศชาย สัดส่วนกลุ่มวรรณยุกต์ต่ำนั้นยังมีสัดส่วนของเสียงก้องพรั่วปรากฏมากที่สุด 7.32% ในขณะที่กลุ่มวรรณยุกต์กลางและสูงมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน 4.86% และ 4.38% ในช่วงโน้ตเสียงสูง มีการปรากฏของเสียงก้องพรั่วเพียงครั้งเดียวในกลุ่มผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง และปรากฏในกลุ่มวรรณยุกต์สูง สัดส่วนน้อยกว่า 1% ผู้ร่วมวิจัยเพศชาย พบการใช้เสียงก้องพรั่วกับกลุ่มวรรณยุกต์ต่ำ 2.86% และกลุ่มเสียงวรรณยุกต์สูง 1.67%

แผนภูมิ 8 สัดส่วนเสียงก้องพรัวในแต่ละวรรณยุกต์ของผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง

แผนภูมิ 9 สัดส่วนเสียงก้องพรัวในแต่ละวรรณยุกต์ของผู้ร่วมวิจัยเพศชาย

เมื่อพิจารณาตามเสียง

วรรณยุกต์ สามัญ เอก โท ตีร์ จัตวา ตาม **แผนภูมิ 8** และ **แผนภูมิ 9** ในช่วงโน้ตต่ำ พบว่าวรรณยุกต์โทมีอัตราความถี่ในการปรากฏของเสียงก้องพรัวมากที่สุดทั้งผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงและเพศชาย คิดเป็น 48.57% และ 55.71% ตามลำดับ ในช่วงเสียงเดียวกันนี้ ยังพบวรรณยุกต์เสียงเอก และจัตวา ที่มีการปรากฏของเสียงก้องพรัวเป็นลำดับรองลงมาเช่นกัน โดยวรรณยุกต์เสียงเอกนั้น อัตราการปรากฏในเพศชายอยู่ที่ 35.76% และเพศหญิงอยู่ที่ 25.45% เสียงจัตวา เพศชายมีสัดส่วน 35% และเพศหญิง 30%

ในทางตรงข้าม ช่วงโน้ตกลาง และโน้ตสูง เสียงก้องพรัวที่พบในผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง มักจะปรากฏกับเสียงวรรณยุกต์ตีร์ และจัตวาเป็นส่วนมาก สำหรับผู้ร่วมวิจัยเพศชาย พบว่าวรรณยุกต์เอก เป็นวรรณยุกต์ที่ปรากฏเสียงก้องพรัวมากที่สุด ตามมาด้วยเสียงจัตวาและเสียงโท

5. สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยระดับเสียงของวรรณยุกต์และโน้ตดนตรีที่ทำให้เกิดเสียงก้องพว่ในการร้องเพลงภาษาไทยโดยใช้เทคนิคโวลคอลลพราย โดยมีสมมติฐานว่าเสียงก้องพว่สามารถปรากฏกับทุกวรรณยุกต์ภาษาไทย แต่พบมากในวรรณยุกต์เอกและวรรณยุกต์โท เนื่องจากเป็นวรรณยุกต์เสียงต่ำและตก ตามลำดับ และถึงแม้จะปรากฏมากในโน้ตดนตรีช่วงเสียงต่ำ แต่ยังสามารถพบในช่วงโน้ตเสียงกลางและสูงได้เช่นกัน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลผ่านผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งเพศชายและหญิง และสร้างแบบทดสอบที่มีการกระจายเสียงวรรณยุกต์ทั้ง 5 เสียง ใน 3 ช่วงโน้ตดนตรีได้แก่ ช่วงโน้ตเสียงต่ำ กลางและสูง วิเคราะห์เสียงก้องพว่จากการฟังและพิจารณาจากคลื่นเสียงเป็นหลัก ผลการศึกษาพบว่า โดยภาพรวม ผู้ร่วมวิจัยเพศชาย มีความถี่ของการใช้งานเสียงก้องพว่มากกว่าเพศหญิง จากการศึกษาในอดีตที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าเสียงก้องพว่จะสามารถปรากฏในหมู่ผู้พูดได้ทุกเพศ แต่มีข้อบ่งชี้ที่ว่า มักปรากฏในหมู่ผู้พูดเพศหญิงมากกว่าเพศชาย (Yuasa, 2010; Melvin & Clopper, 2015; Hornibrook et al., 2018; Uusitalo et al., 2022) เพราะฉะนั้น ข้อค้นพบจากการศึกษานี้ ระบุให้เห็นผลที่ตรงกันข้ามกับการศึกษาที่ผ่านมา เนื่องจากพบว่าจำนวนเสียงก้องพว่ในการร้องเพลงนั้นปรากฏกับเพศชายมากกว่าเพศหญิง แต่เมื่อนำมาคำนวณค่าโดยใช้วิธีการทางสถิติ พบว่าจำนวนการใช้เสียงก้องพว่ระหว่างกลุ่มผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงและเพศชายไม่ได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ด้วยเหตุนี้ เพศอาจไม่ใช่ปัจจัยที่ทำให้เกิดความแตกต่างของความถี่ในการผลิตเสียงก้องพว่

ในส่วนการปรากฏของเสียงก้องพว่ในแต่ละโน้ตดนตรี ข้อค้นพบตรงกับสมมติฐานที่ว่า ถึงแม้เสียงก้องพว่จะปรากฏในช่วงโน้ตต่ำมากที่สุด แต่ยังสามารถปรากฏได้ในทุกช่วงระดับเสียงได้ด้วย ซึ่ง Garellek et al. (2013) ชี้ให้เห็นว่าเสียงก้องพว่ไม่จำเป็นต้องมีค่าความถี่มูลฐานต่ำเสมอไป สามารถพบในระดับเสียงสูงได้เช่นกัน นอกจากนี้ Keating et al. (2015) เสนอว่าเสียงก้องพว่สามารถถูกแบ่งประเภทย่อยที่ไม่จำเป็นต้องมีระดับเสียงต่ำเสมอไป ซึ่งอาจพบค่าความถี่มูลฐานในช่วงที่สูงกว่าเสียงก้องพว่รูปแบบปกติได้ ด้วยเหตุนี้ จึงสามารถพบว่าเสียงก้องพว่สามารถปรากฏในโน้ตช่วงกลาง และสูงได้เช่นกัน นอกจากนี้ หากพิจารณาจากรูปแบบการปรากฏของเสียงก้องพว่สำหรับผู้ร่วมวิจัยจาก **แผนภูมิ 4** และ **แผนภูมิ 5** ผู้ร่วมวิจัยที่สามารถใช้เสียงก้องพว่ในช่วงโน้ตเสียงสูงได้ (ผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงคนที่ 3 เพศชายคนที่ 1 คนที่ 2 และคนที่ 4) จะต้องเลือกใช้เสียงก้องพว่ในช่วงโน้ตเสียงกลางและต่ำด้วย เช่นเดียวกับผู้ร่วมวิจัยที่พบการใช้เสียงก้องพว่ในช่วงโน้ตเสียงกลางได้ จะพบว่ามีการเลือกใช้ในช่วงโน้ตเสียงต่ำด้วยเช่นกัน ชี้ให้เห็นว่า เส้นเสียงมีการทำงานอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ เมื่อผู้ร่วมวิจัยทำให้เส้นเสียงเกิดการเบียดเสียดเป็นเสียงก้องพว่ที่สามารถปรากฏในช่วงโน้ตเสียงต่ำเป็นหลักได้แล้ว เมื่อต้องการใช้เสียงก้องพว่ในระดับเสียงที่สูงขึ้น เส้นเสียงจะค่อย ๆ ปรับความตึง และเพิ่มความถี่ในการสั่นไต่ระดับเสียงสูงขึ้นไป (Miller, 2013) พร้อมกับยังคงการเสียดสีเพื่อรักษาความเป็นเสียงก้องพว่ไว้ ด้วยเหตุนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้ร่วมวิจัยที่ต้องการใช้เสียงก้องพว่ในช่วงเสียงสูง ต้องมีการไต่ระดับตั้งแต่ช่วงเสียงต่ำที่เป็นช่วงความถี่มาตรฐาน ไปสู่ช่วงระดับกลางมาจนถึงช่วงระดับสูง โดยที่ไม่สามารถใช้เสียงก้องพว่ในช่วงเสียงต่ำ และกระโดดข้ามระดับมายังช่วงเสียงสูงได้ในทันที

นอกจากนี้ เสียงก้องพว๋มักจะมีปรากฏกับกลุ่มวรรณยุกต์ต่ำ ได้แก่ เสียงเอก และโท ซึ่งคุณสมบัติหลักของเสียงก้องพว๋ที่มีค่าความถี่มูลฐานต่ำ จึงทำให้พบวรรณยุกต์ต่ำปรากฏได้ง่ายในช่วงเสียงระดับต่ำ แต่ก็พบกลุ่มวรรณยุกต์สูงที่สามารถปรากฏได้มาก และกลุ่มวรรณยุกต์กลางปรากฏได้บางส่วน สอดคล้องกับการศึกษาของ Kuang (2017) ที่เสนอว่าเสียงก้องพว๋สามารถปรากฏได้กับทุกวรรณยุกต์ที่อยู่ในระดับเสียงต่ำ ไม่จำกัดว่าต้องผูกติดกับวรรณยุกต์เสียงต่ำเสียงเดียวเสมอไป จากรูปแบบการปรากฏของเสียงก้องพว๋ในช่วงโน้ตเสียงกลางและสูงของผู้ร่วมวิจัย (แผนภูมิ 6 และ แผนภูมิ 7) สามารถช่วยสนับสนุนข้อค้นพบที่ว่าเสียงก้องพว๋ไม่ได้ปรากฏกับเสียงต่ำเพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะเมื่อมีการใช้ในโน้ตดนตรีช่วงที่ระดับเสียงสูงขึ้น การสั้นของเส้นเสียงจะมีการปรับตัวเพื่อให้สอดคล้องกับระดับเสียง จึงพบเสียงก้องพว๋ที่ผูกติดกับวรรณยุกต์สูงในช่วงโน้ตสูง ดังนั้นเสียงก้องพว๋จึงไม่ถือว่าเป็นเสียงที่ต้องปรากฏในระดับเสียงต่ำเสมอไป การทำงานของเส้นเสียงสามารถปรับให้เกิดในระดับเสียงสูงได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ Garellek et al. (2013) ที่ชี้ให้เห็นว่าเสียงก้องพว๋สามารถเกิดได้กับทุกวรรณยุกต์ในทุกระดับเสียง

เมื่อพิจารณาแยกเป็นเสียงวรรณยุกต์เดี่ยวตาม แผนภูมิ 8 และ แผนภูมิ 9 พบว่าวรรณยุกต์โทมีอัตราความถี่ในการปรากฏของเสียงก้องพว๋มากที่สุดในช่วงโน้ตต่ำทั้งผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงและเพศชาย สาเหตุเนื่องจากวรรณยุกต์โทมีลักษณะการขึ้นตกในรูปแบบ สูงตก (High-Falling) ในช่วงที่ระดับเสียงมีความต่ำอยู่แล้ว เมื่อการสั้นของเส้นเสียงมีความถี่ลดลง ทำให้ระดับเสียงถูกลดระดับได้ลงมา เส้นเสียงจะทำงานน้อยลง ความตึงของเส้นเสียงจะลดลง และผ่อนคลายมากขึ้น จะเอื้อให้เกิดการเบียดเสียดของเส้นเสียงง่ายขึ้น ส่งผลให้เกิดการเลือกใช้เสียงก้องพว๋ได้มากที่สุด ตามมาด้วยการปรากฏในวรรณยุกต์เอกและจัตวา ซึ่งรูปแบบการขึ้นตกของวรรณยุกต์เอกและจัตวา เป็นแบบ ต่ำตก (Low – Falling) และต่ำตกขึ้น (Low Falling – Rising) ตามลำดับ ซึ่งในช่วงเสียงที่ต่ำอยู่แล้ว วรรณยุกต์ที่มีทิศทางระดับเสียงในจุดเริ่มจากจุดต่ำ เส้นเสียงที่เริ่มจากการสั้นอย่างช้าๆ มีความผ่อนคลายระดับหนึ่งในตอนต้น จะสามารถเอื้อให้เกิดเสียงก้องพว๋ที่มีคุณสมบัติหลักคือค่าความถี่มูลฐานต่ำได้มากเช่นเดียวกัน อาจกล่าวได้ว่า เสียงวรรณยุกต์ที่มีเสียงต่ำส่วนใดส่วนหนึ่งสามารถกระตุ้นให้เกิดการเลือกใช้เสียงก้องพว๋ได้มากขึ้น นอกจากนี้ สามารถพบความแตกต่างของผู้ร่วมวิจัยเพศชายกับเพศหญิงได้ในส่วนของการใช้เสียงวรรณยุกต์ตรี ซึ่งพบว่าผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงไม่มีการใช้เสียงก้องพว๋ในวรรณยุกต์ตรีเลย แต่ผู้ร่วมวิจัยชายมีอัตราการใช้เสียงก้องพว๋ในวรรณยุกต์ตรีมากถึง 27% วรรณยุกต์ตรีซึ่งเป็นวรรณยุกต์เสียงสูงระดับ ระดับเสียงจะเริ่มจากระดับที่สูงและรักษาระดับให้อยู่ในช่วงเสียงเดียวกันจากข้อค้นพบดังกล่าว จึงอนุมานได้ว่า โน้ตดนตรีมีอิทธิพลสามารถสนับสนุนการเลือกใช้เสียงก้องพว๋ในแต่ละวรรณยุกต์ กล่าวคือ ช่วงโน้ตเสียงต่ำช่วยให้ผู้ร่วมวิจัยเพศชาย ซึ่งมีช่วงเสียงต่ำอยู่แล้ว สามารถเลือกผลิตเสียงก้องพว๋ในวรรณยุกต์เสียงสูงได้

อีกทั้งยังพบว่า ผู้ร่วมวิจัยเพศชาย ซึ่งมีช่วงเสียงต่ำกว่าผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง เสียงก้องพว๋จึงผูกติดกับวรรณยุกต์เอก จัตวาและโทเป็นส่วนใหญ่ สังเกตได้จากการที่พบเสียงก้องพว๋ที่ผูกอยู่กับสามวรรณยุกต์ดังกล่าวปรากฏมากในทุกช่วงโน้ต ซึ่งการที่เพศชายมีการใช้เสียงก้องพว๋กับเสียงวรรณยุกต์เหล่านี้เป็นส่วนใหญ่ในทุกช่วงระดับเสียงดนตรี ในขณะที่เพศหญิงกลับใช้เสียงก้องพว๋ในวรรณยุกต์ตรีและจัตวามากกว่า

วรรณยุกต์อื่นในช่วงโน้ตกลาง และแทบจะไม่ปรากฏเสียงก้องพว่ในวรรณยุกต์ใดเลยในช่วงโน้ตสูง (ยกเว้นวรรณยุกต์ตรีที่ปรากฏเพียงครั้งเดียว) ซึ่งให้เห็นว่า ยิ่งระดับเสียงสูงขึ้น เส้นเสียงของเพศหญิงจะทำงานสอดคล้องไปกับระดับเสียง คือ มีความถี่ของการสั่นมากขึ้นเกิดเป็นวรรณยุกต์กลุ่มเสียงสูง (ตรี จัตวา) ในขณะเดียวกับที่มีความพยายามใช้งานเสียงก้องพว่ จึงทำให้เสียงก้องพว่นั้นมักปรากฏกับวรรณยุกต์ที่ระดับเสียงสูงเป็นหลัก แต่เนื่องด้วยระดับเสียงสูงไม่ใช่คุณสมบัติหลักของเสียงก้องพว่ ทำให้เกิดความยากลำบากในการเลือกใช้งาน เสียงก้องพว่จึงปรากฏได้ในสัดส่วนน้อย ในทางตรงกันข้าม ผู้ร่วมวิจัยเพศชาย เส้นเสียงจะยังคงมีการทำงานในการคงไว้ซึ่งคุณลักษณะของเสียงก้องพว่ กล่าวคือ ยังมีความพยายามในการรักษาค่าความถี่มูลฐานให้ต่ำ ผ่านการใช้เสียงวรรณยุกต์ต่ำเป็นหลัก เมื่อระดับเสียงสูงขึ้น จึงยังสามารถใช้เสียงก้องพว่ได้มากกว่าผู้ร่วมวิจัยเพศหญิง ซึ่งให้เห็นว่า สำหรับผู้ร่วมวิจัยเพศชาย เมื่อช่วงระดับเสียงเพิ่มสูงขึ้น การสั่นของเส้นเสียงที่มีความถี่ต่ำหรือต่ำในตอนต้น (รูปแบบการขึ้นตกของวรรณยุกต์เอกและจัตวา) จะสามารถเชื่อมต่อการทำให้เส้นเสียงเบียดเสียดและเกิดเป็นเสียงก้องพว่ได้มากที่สุด และยังแสดงให้เห็นว่า ผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงมักเลือกใช้เสียงก้องพว่กับวรรณยุกต์ตรีมากกว่าเพศชาย ในช่วงที่ระดับเสียงสูง เนื่องจากว่าช่วงเสียงของเพศหญิงที่มักสูงกว่าเพศชาย เพศหญิงจึงมีความผ่อนคลายมากกว่าเมื่อเส้นเสียงทำงานหนักขึ้น จึงสามารถทำให้เส้นเสียงเบียดเสียดเกิดเป็นเสียงก้องพว่ในขณะที่ใช้เสียงสูงได้ง่ายกว่าเพศชาย สอดคล้องกับข้อค้นพบที่ว่า ถึงแม้เพศหญิงจะใช้เสียงก้องพว่น้อยกว่าเพศชายในช่วงเสียงที่สูงขึ้น แต่เนื่องจากรูปแบบการทำงานของเส้นเสียงที่มักสอดคล้องกัน จึงทำให้การเลือกใช้เสียงก้องพว่ปรากฏกับวรรณยุกต์เสียงสูง และสำหรับเพศชายสาเหตุที่พบอัตราส่วนของเสียงก้องพว่ได้มากกว่าเมื่อระดับเสียงสูงขึ้น เนื่องจากความพยายามในการรักษา ระดับเสียงให้ต่ำ ซึ่งเป็นคุณสมบัติหลักของเสียงก้องพว่ จึงพบการใช้งานเสียงก้องพว่ได้มากในกลุ่มวรรณยุกต์ต่ำ

โดยสรุป ผู้ร่วมวิจัยเพศชาย มีความถี่ของการใช้งานเสียงก้องพว่มากกว่าเพศหญิง แต่เมื่อคำนวณค่าทางสถิติ กลับพบว่าเพศชายไม่ได้ทำให้เกิดความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ เสียงก้องพว่นั้นสามารถปรากฏได้ในทุกช่วงระดับเสียง แต่จะปรากฏในช่วงโน้ตต่ำมากที่สุด อีกทั้งยังพบรูปแบบที่สอดคล้องของการปรากฏของเสียงก้องพว่กับทุกช่วงโน้ต คือ ผู้ร่วมวิจัยที่มีการใช้เสียงก้องพว่ในช่วงโน้ตสูงจะต้องมีการใช้งานเสียงก้องพว่ในช่วงโน้ตกลางและต่ำด้วย และผู้ร่วมวิจัยที่ใช้เสียงก้องพว่ได้ถึงแค่ช่วงโน้ตกลาง จะต้องใช้เสียงก้องพว่ในช่วงโน้ตต่ำด้วยเช่นกัน และโดยภาพรวม เพศชายมีการเลือกใช้เสียงก้องพว่มากกว่าในทุกช่วงระดับเสียง

เสียงก้องพว่มักจะปรากฏกับเสียงวรรณยุกต์ต่ำ ได้แก่ เสียงเอก และโทมากที่สุด ซึ่งข้อค้นพบนี้ตรงกับสมมติฐาน ซึ่งเป็นจริงสำหรับผู้ร่วมวิจัยเพศชาย และเป็นจริงเฉพาะสำหรับช่วงโน้ตต่ำของผู้ร่วมวิจัยเพศหญิงเท่านั้น เนื่องจาก ในช่วงโน้ตกลางและสูง กลับพบว่า เพศหญิงมีการเลือกใช้เสียงก้องพว่ในวรรณยุกต์สูงได้แก่ เสียงตรีและจัตวา มากกว่า แต่มีความถี่ของการใช้งานน้อยกว่าเพศชาย เนื่องจากเพศชาย ที่มีช่วงเสียงต่ำกว่า มักจะรักษาระดับเสียงต่ำได้มากกว่า และเมื่อเลือกใช้เสียงก้องพว่ จึงมักเลือกให้ปรากฏในเสียงวรรณยุกต์ต่ำเพื่อให้ระดับเสียงต่ำ ซึ่งเป็นคุณลักษณะสำคัญของเสียงก้องพว่ จึงพบการปรากฏของเสียงก้องพว่ได้มากกว่าในทุกช่วงโน้ตดนตรี

กิตติกรรมประกาศ

บทความนี้ได้รับการอุดหนุนการวิจัยและนวัตกรรมจากสำนักการวิจัยแห่งชาติประจำปีงบประมาณ 2566 และขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิประเมินเครื่องมือและวิธีการวิจัย ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตตินันท์ ชินสำราญ อาจารย์เกียรติภูมิ นันทานุกูล และคุณแพรวพราว สุริยะรังสี

VACANA JOURNAL

บรรณานุกรม

- ชวดล เกตุแก้ว. (2558). การทาบเทียบระหว่างเสียงวรรณยุกต์และโน้ตดนตรีในเพลงป๊อปไทย. *วิทยานิพนธ์ปริญญาคุษุบัณฑิต.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*
- Andruski, J. E. (2004). Tone clarity in mixed pitch/phonation type tones. *The Journal of the Acoustical Society of America*, 115(5), 2545. <https://doi.org/10.1121/1.4783678>
- Ariza-García, A. (2018). Phonation types and tones in Zapotec languages: A Synchronic comparison. *Acta Linguistica Petropolitana*, XIV(2), 485–516. <https://doi.org/10.30842/alp2306573714220>
- Baart, J.L. (2004). Tone and song in Kalam Kohistani (Pakistan). *Lot Occasional Series*, 2, 5-15.
- Belotel-Grenié, A., & Grenié, M. (1994). Phonation types analysis in standard Chinese. *3rd International Conference on Spoken Language Processing (ICSLP 1994)*. <https://doi.org/10.21437/icslp.1994-89>
- Best, C. (2019). The Diversity of Tone Languages and the Roles of Pitch Variation in Non-tone Languages: Considerations for Tone Perception Research. *Frontiers in Psychology*, 10, 10.3389/fpsyg.2019.00364.
- Blankenship, B. (2002). The timing of nonmodal phonation in vowels. *Journal of Phonetics*, 30(2), 163–191. <https://doi.org/10.1006/jpho.2001.0155>
- Chappell, W., Nix, J., & Parrott, M. (2020). Social and stylistic correlates of vocal fry in a cappella performances. *Journal of Voice*, 34(1). <https://doi.org/10.1016/j.jvoice.2018.06.004>
- Chao, Y. R. (1956). *Cantonese primer*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Cleveland, T. F. (1994). A clearer view of singing voice production: 25 Years of progress. *Journal of Voice*, 8(1), 18–23. [https://doi.org/10.1016/s0892-1997\(05\)80315-7](https://doi.org/10.1016/s0892-1997(05)80315-7)
- Creel, S.C., Obiri-Yeboah, M. & Rose, S. (2023). Language-to-music transfer effects depend on the tone language: Akan vs. East Asian tone languages. *Memory & Cognition*. <https://doi.org/10.3758/s13421-023-01416-4>

- Dallaston, K., & Docherty, G. (2020). The quantitative prevalence of creaky voice (vocal fry) in varieties of English: A systematic review of the literature. *PLOS ONE*, 15(3).
<https://doi.org/10.1371/journal.pone.0229960>
- Deutsch, D. (2007). Speaking in Tones. *Scientific American Mind*, 21.
10.1038/scientificamericanmind0710-36.
- Frazier, M. (2009). The interaction of pitch and creaky voice: Data from Yucatee Maya and cross – linguistic implications. <https://lingpapers.sites.olt.ubc.ca/files/2018/01/UBCWPL26-WSCLA1314-Frazier.pdf>
- Garellek, M., Keating, P., Esposito, C. M., & Kreiman, J. (2013). Voice quality and tone identification in white hmong. *The Journal of the Acoustical Society of America*, 133(2), 1078–1089.
<https://doi.org/10.1121/1.4773259>
- Garellek, M., & Keating, P. (2011). The acoustic consequences of phonation and tone interactions in Jalapa Mazatec. *Journal of the International Phonetic Association*, 41(2), 185–205.
<https://doi.org/10.1017/s0025100311000193>
- Gope, A., & Mahanta, S. (2016). Correlation between sylheti tone and phonation. *Speech Prosody 2016*. <https://doi.org/10.21437/speechprosody.2016-63>
- Gordon, M., & Ladefoged, P. (2001). Phonation types: a cross-linguistic overview. *Journal of Phonetics*, 29(4), 383–406. <https://doi.org/10.1006/jpho.2001.0147>
- Hornibrook, J., Ormond, T., Maclagan, M. (2018). Creaky voice or extreme vocal fry in young women. *New Zealand Medical Journal*. 131(1486), 36-40.
- Hutka, S., Bidelman, G. M., & Moreno, S. (2015). Pitch expertise is not created equal: Cross-domain effects of musicianship and tone language experience on neural and behavioural discrimination of speech and Music. *Neuropsychologia*, 71, 52–63.
<https://doi.org/10.1016/j.neuropsychologia.2015.03.019>
- Keating, P.A., Garellek, M., & Kreiman, J. (2015). Acoustic properties of different kinds of creaky voice. *ICPhS*.

- Keating, P., Kuang, J., Garellek, M., Esposito, C. M., & Khan, S. ud. (2023). A cross-language acoustic space for vocalic phonation distinctions. *Language*, 99(2), 351–389.
<https://doi.org/10.1353/lan.2023.a900090>
- Khan, A. Q., Xu, Y., & Sohail, A. (2020). Multidimensionality of tone in Pahari. *Lingua*, 245, 102923.
<https://doi.org/10.1016/j.lingua.2020.102923>
- Kuang, J. (2017). Creaky Voice as a Function of Tonal Categories and Prosodic Boundaries. *Interspeech 2017*. <https://doi.org/10.21437/interspeech.2017-1578>
- Kuang, J. (2017). Covariation between voice quality and pitch: Revisiting the case of Mandarin creaky voice. *The Journal of the Acoustical Society of America*, 142(3), 1693–1706.
<https://doi.org/10.1121/1.5003649>
- Laver, J. (1980). *The phonetic description of voice quality*. Cambridge University Press.
- Ladefoged, P. (1971). *Preliminaries to linguistic phonetics*. University of Chicago Press.
- Malik, T. G. (2018). *An Acoustic Study of Tone and Phonation in Punjabi*. A Thesis of Doctor of Philosophy. The University of Azad Jammu and Kashmir, Muzaffarabad.
- Melvin, S., & Clopper, C.G. (2015). Gender variation in creaky voice and fundamental frequency. *ICPhS*.
- Miller, R. C. (2013). *The structure of singing: System and art in Vocal technique*. Schirmer.
- Morén, B., & Zsiga, E. (2006). The lexical and post-lexical phonology of Thai tones. *Natural Language and Linguistic Theory* 24:113–78.
- Moriuchi, T., Nakashima, A., Nakamura, J., Anan, K., Nishi, K., Matsuo, T., Hasegawa, T., Mitsunaga, W., Iso, N., Higashi, T. (2020). The Vividness of Motor Imagery Is Correlated with Corticospinal Excitability During Combined Motor Imagery and Action Observation. *Frontiers in Human Neuroscience*. 14. 581652. [10.3389/fnhum.2020.581652](https://doi.org/10.3389/fnhum.2020.581652).
- Voorhees, V. A. (2021). *Creaky Voice: Interactional Effects in Production and Perception*. Master's Thesis, University of Tennessee. https://trace.tennessee.edu/utk_gradthes/6186

Uusitalo, T., Nyberg, L., Laukkanen, A.-M., Waaramaa, T., & Rantala, L. (2022). Has the prevalence of creaky voice increased among Finnish University students from the 1990's to the 2010's? *Journal of Voice*. <https://doi.org/10.1016/j.jvoice.2021.12.006>

Yip, M. (2002). *Tone*. Cambridge Textbooks in Linguistics. Cambridge University Press, Cambridge, UK. ISBN 9780521773140. 10.1017/CBO9781139164559.

Yuasa, I. P. (2010). Creaky voice: A new feminine voice quality for young urban-oriented upwardly mobile American women? *American Speech*, 85(3), 315–337. <https://doi.org/10.1215/00031283-2010-018>

Yung, B. (1983). Creative process in Cantonese opera I: The role of linguistic tones. *Ethnomusicology* 27:29–47.

VACANA JOURNAL

กลวิธีการตั้งชื่อเล่น กับการนำเสนออัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนในประเทศไทย

ชิตเทียน หวัง¹
ธีระ บุชบงแก้ว²

Received 27 September 2023

Revised 15 December 2023

Published 26 December 2023

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การตั้งชื่อเล่นกับการนำเสนออัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทย ข้อมูลเก็บจากนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงจำนวน 80 คน โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ ผลการศึกษาพบว่า 1) นักศึกษาจีนส่วนใหญ่เริ่มใช้ชื่อเล่นหลังจากได้มาอยู่ประเทศไทย 2) ด้านผู้ตั้งชื่อเล่น นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ตั้งชื่อเล่นด้วยตนเอง 3) ด้านจำนวนพยางค์ของชื่อเล่น คนจีนนิยมตั้งชื่อเล่น 2 พยางค์มากที่สุด ทั้งนี้จำนวนพยางค์เฉลี่ยของชื่อเล่นคนจีนคือ 1.61 พยางค์ 4) ด้านภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่น คนจีนนิยมใช้ภาษาจีนในการตั้งชื่อเล่นมากที่สุด รองลงมาคือใช้ภาษาอังกฤษ 5) ด้านความหมายของชื่อเล่นคนจีน พบกลุ่มความหมายเกี่ยวกับชื่อเฉพาะมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 6) ด้านที่มาของชื่อเล่นคนจีน พบการตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุลมากที่สุด รองลงมาคือการตั้งชื่อเล่นให้ออกเสียงง่ายและไพเราะ การตั้งชื่อเล่นเหล่านี้สะท้อนอัตลักษณ์ของนักศึกษาจีน 2 ประการ คือ อัตลักษณ์ของความเป็นจีนและการเป็นคนทันสมัย

คำสำคัญ: กลวิธีการตั้งชื่อเล่น ชื่อเล่น อัตลักษณ์

¹ นักศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับชาวต่างประเทศ สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

² อาจารย์ ดร. ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับชาวต่างประเทศ สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

The Strategy of Naming Nicknames and the Presentation of Chinese Student Identity in Thailand

*Sitian Wang*³

*Theera Butsabokkaew*⁴

Abstract

This research aims to analyze the naming of nicknames and their role in shaping the presentation of Chinese student identity in Thailand. The data was collected from 80 Chinese students at Mae Fah Luang University using a Google Form. The findings reveal the following: 1) The majority of Chinese students begin using nicknames after their arrival in Thailand. 2) Chinese students create their own nicknames. 3) In terms of the number of syllables, most nicknames consist of two syllables, with an average of 1.61 syllables. 4) With regard to the language origin of the nicknames, Chinese was the most frequently employed, followed by English. 5) In relation to the meaning of the nicknames, the most prevalent category is specific names, followed by those associated with nature and the environment. 6) Regarding the origins of the nickname, the primary rationales are derived from phonological, semantic, and morphological considerations of their given names and surnames, and those related to simple pronunciation and melodiousness rank second. These adopted nicknames represent two aspects of Chinese students' identities: identity as Chinese and being modern.

Keywords: strategy of naming nicknames, nicknames, identity

³ Undergraduate student, Thai Language and Culture for Foreigners programme, School of Liberal Arts, Mae Fah Luang University. e-mail: 6231005015@lamduan.mfu.ac.th

⁴ Ph.D., Lecturer, Thai Language and Culture for Foreigners programme, School of Liberal Arts, Mae Fah Luang University. e-mail: theera.but@mfu.ac.th

บทนำ

ชื่อบุคคลเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อใช้แทนตัวบุคคลผู้เป็นเจ้าของชื่อ ทำให้สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างบุคคลผู้เป็นเจ้าของชื่อกับผู้อื่น นอกจากนี้ ชื่อบุคคลยังมีความสำคัญเนื่องจากสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรม ความเป็นชนชาติต่าง ๆ ผ่านการใช้ภาษาในการตั้งชื่อได้ สอดคล้องกับที่ อมรรัตน์ วันยาว (2545, น. 1) กล่าวว่า ชื่อบุคคลก็เป็นวัฒนธรรมทางภาษาอย่างหนึ่งที่ปรากฏในสังคม ดังนั้นลักษณะการใช้ภาษาในการตั้งชื่อจึงน่าจะเป็นข้อมูลทางภาษาที่สะท้อนให้ทราบถึงลักษณะสังคมบางประการได้

กล่าวได้ว่า คนในวัฒนธรรมต่าง ๆ มีการตั้งชื่อเล่นเพื่อใช้เรียกบุคคล อย่างไรก็ตาม วิธีในการตั้งชื่อเล่นในแต่ละวัฒนธรรมอาจมีความแตกต่างกันไป เช่น ในบางวัฒนธรรมนั้นชื่อเล่นมักจะเป็นชื่อที่มีความสัมพันธ์กับชื่อจริง เช่น หากมีชื่อจริงว่า Thomas ก็จะมีชื่อเล่นว่า Tom ส่วนในวัฒนธรรมไทยนั้นการตั้งชื่อเล่นเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง คือนอกจากมักจะมีลักษณะเป็นคำหนึ่งพยางค์เพื่อให้เรียกขานง่ายขึ้นแล้ว อาจตั้งชื่อเล่นที่เป็นแสดงถึงนิสัยของเจ้าของชื่อ เช่น หวาน ตีม เข้ม หรือบอกลักษณะทางกายภาพของเจ้าของชื่อ เช่น อ้วน โย่ง หรืออาจจะเป็นชื่อสัตว์ เช่น แมว กวาง ช้าง หรือผลไม้ เช่น ส้ม กล้วย (นันทนา รณเกียรติ, 2555, น. 2)

นอกจากวัฒนธรรมไทยแล้ว วัฒนธรรมจีนก็ให้ความสำคัญกับการตั้งชื่อเช่นเดียวกัน ปัจจุบันโลกเป็นสังคมไร้พรมแดน ประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนติดต่อระหว่างกันในด้านต่าง ๆ เช่น เศรษฐกิจ การท่องเที่ยว การศึกษา ฯลฯ โดยเฉพาะระบบการศึกษาในปัจจุบันที่มีนักศึกษาต่างชาติเข้ามาเรียนในประเทศไทยจำนวนมาก ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา มีนักศึกษาสัญชาติจีนเข้ามาศึกษาในประเทศไทยมากที่สุด และในปี 2565 มีนักศึกษาจีนสูงถึง 18,771 คน (สำนักข่าวอิศรา, 2566) และนักศึกษาจีนที่มาเรียนในประเทศไทยมักมีชื่อเล่นเพื่อสะดวกในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน จากการสำรวจเบื้องต้นพบว่า นักศึกษาจีนส่วนหนึ่งตั้งชื่อเล่นเป็นภาษาจีนโดยนำบางคำจากชื่อจริงมาตั้งเป็นชื่อเล่น เช่น ชื่อเล่น “Hang” มาจากชื่อจริง Xiao Hang (晓航) หรือตั้งชื่อเล่นเป็นภาษาอังกฤษตามศิลปินที่ชื่นชอบ เช่น ชื่อเล่น “Tom” มาจากนักแสดงชื่อ ทอม ครูซ (Tom Cruise) เป็นต้น ดังนั้นจึงน่าสนใจที่ศึกษาว่า นักศึกษาจีนที่มาเรียนประเทศไทยนั้นมีกลวิธีการตั้งชื่อเล่นอย่างไร และกลวิธีดังกล่าวสะท้อนให้เห็นอัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนอย่างไร

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอัตลักษณ์นั้น จะเห็นได้ว่า ชื่อเป็นการใช้ภาษาที่สัมพันธ์กับอัตลักษณ์อย่างเด่นชัด กล่าวคือ ชื่อเป็นสิ่งที่ใช้เรียกบุคคลและสิ่งต่าง ๆ อย่างเฉพาะเจาะจง การตั้งชื่อเหมือนกับการติดป้ายฉลาก (labeling) ซึ่งใช้เฉพาะผู้เป็นเจ้าของ (LaBelle, 2011) เพื่อจำแนกความแตกต่างและแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลผู้หนึ่งกับผู้อื่น ขณะเดียวกันชื่อยังสามารถทำหน้าที่เป็นดรรชนีบ่งชี้ (index) ความเป็นสมาชิกกลุ่มหรืออัตลักษณ์ (ศิริพร ภัคตีมาสุข, 2561, น. 40-41)

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตั้งชื่อพบว่า ส่วนมากเป็นงานวิจัยที่ศึกษาการตั้งชื่อในวัฒนธรรมไทยโดยเฉพาะการศึกษาชื่อจริง ส่วนงานที่ศึกษาชื่อเล่นยังมีจำนวนไม่มากนัก เช่น งานวิจัยของ

นพดล สมจิตร (2560) ซึ่งศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักเรียนไทยระดับชั้นอนุบาลถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย และงานวิจัยของหม่อมหลวงจรัลวิไล จรูญโรจน์ (2552) ซึ่งศึกษาการตั้งชื่อเล่นของคนไทยที่มีอายุตั้งแต่ 1-60 ปี ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมจีนยังมีจำนวนน้อย งานที่ศึกษาเปรียบเทียบชื่อจริงระหว่างวัฒนธรรม เช่น งานวิจัยของ ฟาง ฟาง (2554) ซึ่งศึกษาเปรียบเทียบการตั้งชื่อจริงของคนไทยและการตั้งชื่อจริงของคนจีน งานวิจัยนี้ส่วนหนึ่งแสดงให้เห็นว่าชื่อของคนไทยและชื่อคนจีนส่วนใหญ่มีความหมายในทางที่ดีเป็นสิริมงคล ซึ่งสัมพันธ์กับความคิดความเชื่อในวัฒนธรรมของชาติตน

นอกจากนี้ มีงานที่ศึกษาชื่อในบริบทการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรม เช่น งานวิจัยของ หลุยหลุย เจียง (2559) ซึ่งศึกษาการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่อยู่ประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่ไม่ได้ตั้งชื่อด้วยตนเองแต่จะให้คนไทยที่ตนเองรู้จัก เพื่อน อาจารย์ หรือเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัยเป็นผู้ตั้งชื่อภาษาไทยให้ ซึ่งส่วนใหญ่มีจำนวน 3 พยางค์ ตัวอย่างชื่อผู้ชาย เช่น ชัยชนะ ชื่อผู้หญิง เช่น อรปรีญา ทั้งนี้พบว่าชื่อภาษาไทยที่ตั้งขึ้นใหม่นั้นมีทั้งชื่อที่มีความสัมพันธ์กับชื่อเดิมในภาษาจีนของตนเองและชื่อที่ไม่มีความสัมพันธ์กับชื่อภาษาจีนของตนเอง และงานวิจัยของ อภิสันันท์ ทองใบ (2562) ซึ่งศึกษาการตั้งชื่อภาษาจีนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน ตัวอย่างชื่อผู้หญิง เช่น 赖美凤 หมายถึง หงส์ที่สง่างาม ชื่อผู้ชาย เช่น 许明旭 หมายถึง แสงสว่างจากพระอาทิตย์ ทั้งนี้พบว่าชื่อภาษาจีนส่วนหนึ่งมีความสัมพันธ์กับชื่อจริงภาษาไทยหรือชื่อเล่นภาษาไทย งานวิจัยทั้งสองเรื่องข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่าการตั้งชื่อขึ้นมาใหม่ในอีกภาษาหนึ่งนั้นส่วนหนึ่งจะมีการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมของชนชาติที่ตั้งชื่อขึ้นมาใหม่เข้ากับวัฒนธรรมเดิมของชนชาติตน กล่าวคือ แม้ส่วนใหญ่การตั้งชื่อขึ้นมาใหม่ในอีกภาษาหนึ่งจะมีลักษณะใกล้เคียงกับชื่อของคนชาตินั้น แต่ขณะเดียวกันก็จะมีลักษณะที่สัมพันธ์กับชื่อเดิมของชนชาติตนด้วย

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยที่ศึกษาชื่อในบริบทการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมข้างต้นมักเป็นการศึกษาชื่อจริงและมักเป็นชื่อที่บุคคลอื่นเป็นผู้ตั้งให้ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มข้อมูลที่ผู้วิจัยสนใจ คือ ชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่มาเรียน ณ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง กล่าวคือ นักศึกษาจีนที่มาเรียนนั้นสามารถตั้งชื่อเล่นได้ค่อนข้างอิสระ คือสามารถกำหนดชื่อเล่นของตนเอง นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงมีนโยบายใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน ทำให้มีบริบทของความเป็นนานาชาติ คือเป็นชุมชนที่ประกอบไปด้วยนักศึกษา อาจารย์ และเจ้าหน้าที่ที่มีสัญชาติหลากหลาย ดังนั้นนักศึกษาจีนที่มาเรียนย่อมต้องมีชื่อเล่นไว้ใช้เรียกเพื่อให้ติดต่อสื่อสารได้ง่ายและสร้างความสัมพันธ์กับคนในสังคมที่เข้ามาอยู่ ดังนั้นจึงน่าสนใจว่า นักศึกษาจีนที่มาเรียนประเทศไทยจะเลือกนำเสนออัตลักษณ์ผ่านการตั้งชื่อในบริบทของการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมอย่างไร

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ยังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนว่าเมื่อมาศึกษาอยู่ประเทศไทยมีกลวิธีในการตั้งชื่อเล่นอย่างไร โดยจะพิจารณาในแง่มุมต่าง ๆ ได้แก่ การเริ่มใช้ชื่อเล่น ผู้ตั้งชื่อเล่น จำนวนพยางค์ของชื่อ

เล่น ภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่น ความหมายของชื่อเล่น และที่มาของชื่อเล่น ทั้งนี้ผลการวิจัยจะสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของการตั้งชื่อเล่นกับการนำเสนออัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทย

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมการตั้งชื่อเล่นและอัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนในประเทศไทยที่สะท้อนผ่านการตั้งชื่อเล่น

แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดที่เกี่ยวข้อง

1.1 นิยามของชื่อเล่น

นักวิชาการหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของชื่อเล่น ตัวอย่างเช่น

จริยญา ธรรมโชโต (2540, น. 4) นิยามชื่อเล่นว่า “ชื่อของบุคคลที่ไม่ปรากฏในทะเบียนบ้าน เป็นชื่อที่บิดา มารดา ญาติ หรือผู้ใหญ่ ตั้งให้บุคคลนั้นตั้งแต่เกิดและใช้เรียกขานในกลุ่มสังคมครอบครัว”

หม่อมหลวงจรัสวิไล จรูญโรจน์ (2552, น. 13-14) นิยามชื่อเล่นว่าหมายถึง “ชื่อบุคคลที่พ่อแม่ ญาติ หรือผู้ใหญ่ที่นับถือตั้งให้ ตั้งแต่เกิดหรือตั้งตั้งยังอายุน้อย ใช้เรียกขานในครอบครัวหรือในหมู่ผู้มีความสนิทสนมมาจนปัจจุบัน โดยไม่รวมสมญาที่เกิดจากการล้อเลียนหรือที่ได้มาในภายหลัง”

นพดล สมจิตร์ (2560, น. 6) กล่าวถึงชื่อเล่นว่าหมายถึง “ชื่อที่ไม่ได้ปรากฏอยู่ในทะเบียนสำมะโนครัว เป็นชื่อที่เรียกแทนชื่อจริง นิยมใช้เรียกกันภายในครอบครัวหรือบุคคลที่สนิทกัน และเป็นชื่อที่ผู้ปกครองตั้งให้”

อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยนี้ ชื่อเล่น หมายถึง ชื่อที่เจ้าของชื่อให้ผู้อื่นเรียกแทนชื่อจริง ซึ่งผู้ใดเป็นผู้ตั้งก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นพ่อแม่ หรือญาติตั้งให้เท่านั้น อีกทั้งอาจเป็นชื่อที่ใช้ตั้งตั้งแต่เกิดหรือตั้งขึ้นมาภายหลังก็ได้

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับภาษากับอัตลักษณ์

ศิริพร ภักดีผาสุข (2561, น. 5) กล่าวว่า “อัตลักษณ์ (identity) คือการนิยามความหมายของตัวตน และการจัดวางตำแหน่งแห่งหนให้แก่ตัวตน ซึ่งเกี่ยวข้องกับความเข้าใจของเราว่า “เราเป็นใคร” และ “ผู้อื่นเป็นใคร” นอกจากนี้ในทางกลับกันก็เกี่ยวข้องกับความเข้าใจของผู้อื่นในสังคมต่อตัวตนของเขาและตัวตนของเราด้วย อัตลักษณ์จึงเกี่ยวข้องกับการต่อรองความหมายเกี่ยวกับตัวตนของคนในสังคม” สิ่งสำคัญที่ใช้ในการประกอบสร้างและนำเสนออัตลักษณ์ก็คือ “ภาษา”

นอกจากนี้ ศิริพร ภักดีผาสุข (2561, น. 35-36) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอัตลักษณ์ไว้หลายแง่มุม ซึ่งแง่มุมที่เกี่ยวกับการตั้งชื่อมี 2 ประการ ได้แก่ 1) ภาษาในฐานะป้ายฉลากระบุอัตลักษณ์ การระบุตัวตนของบุคคลหรือกลุ่มเป็นองค์ประกอบสำคัญในการนิยามความหมายและจัด

วางตำแหน่งแห่งหนทางสังคม การระบุตัวตนเป็นการชี้เฉพาะไปที่บุคคลหรือกลุ่มที่เป็นเจ้าของอัตลักษณ์ และเป็นการจำแนกบุคคลหรือกลุ่มออกจากบุคคลหรือกลุ่มอื่น การระบุตัวตนนี้เปรียบได้กับการปิดป้ายฉลากสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งทำให้สามารถกล่าวถึงและจัดหมวดหมู่สิ่งนั้น ๆ ได้ และ 2) ภาษาในฐานะดรชนีบ่งชี้อัตลักษณ์ (Ochs, 1992) คือ ภาษาสามารถทำหน้าที่เป็นดรชนีบ่งชี้อัตลักษณ์บางประการเกี่ยวกับตัวตนของผู้ใช้ภาษานั้น ๆ ได้ เช่น เพศสภาพ ชาติพันธุ์ ฯลฯ ในงานวิจัยนี้นิยามอัตลักษณ์ตามแนวคิดข้างต้นและผู้วิจัยจะใช้แนวคิดการศึกษาภาษากับอัตลักษณ์ข้างต้นมาวิเคราะห์อัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนที่สะท้อนผ่านการตั้งชื่อเล่น

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตั้งชื่อพบว่า ส่วนมากเป็นงานวิจัยที่ศึกษาการตั้งชื่อในวัฒนธรรมไทยโดยเฉพาะการศึกษาชื่อจริง ส่วนงานที่ศึกษาชื่อเล่นยังมีจำนวนไม่มากนัก ตัวอย่างเช่น

นพดล สมจิตร์ (2560) ศึกษาเรื่อง “กลวิธีการตั้งชื่อเล่นของนักเรียนไทย” ข้อมูลที่ใช้คือชื่อเล่นของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลถึงมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 922 ชื่อ โดยเก็บข้อมูลด้วยการแจกแบบสอบถามให้ผู้ปกครองตอบ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่นิยมตั้งชื่อเล่นด้วยคำพยางค์เดียว และตั้งชื่อเล่นเป็นภาษาอังกฤษมากที่สุด โดยตั้งชื่อเล่นมีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมมากที่สุด ที่มาของชื่อเล่นจะสอดคล้องสัมพันธ์กับชื่อสมาชิกในครอบครัว เช่นเดียวกับเหตุผลสำคัญในการตั้งชื่อเล่นที่ผู้ปกครองจะตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อบุคคลในครอบครัว อีกทั้งผู้ปกครองตั้งชื่อเล่นสะท้อนความสัมพันธ์ของครอบครัวมากที่สุด ทั้งนี้พบว่าเพศของนักเรียนเป็นปัจจัยทางสังคมที่มีผลทำให้กลวิธีการตั้งชื่อเล่นและค่านิยมที่สะท้อนจากการตั้งชื่อเล่นแตกต่างกันอย่างชัดเจน

หม่อมหลวงจรัลวิไล จรุงญโรจน์ (2552) ศึกษาเรื่อง “ภาษาและภาพสะท้อนของวัฒนธรรมจากชื่อเล่นของคนไทย” ข้อมูลที่ใช้ศึกษามาจากแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า ด้านจำนวนพยางค์ ชื่อเล่นมีความยาว 1-4 พยางค์ ด้านภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่นมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับศาสนา เพศ และอายุของเจ้าของชื่อ ด้านความหมายของชื่อเล่น ส่วนมากมักเป็นชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ ที่มาหลักของการตั้งชื่อเล่นของคนไทยคือตามลักษณะทางกายภาพของเจ้าของชื่อ และการตั้งชื่อที่มีความสอดคล้องทางเสียงกับสมาชิกคนอื่นในครอบครัว โดยทั่วไปคนที่ตั้งชื่อเล่นให้เด็กคือแม่ ญาติฝ่ายแม่มีบทบาทในการตั้งชื่อมากกว่าญาติฝ่ายพ่อ แม้งานสองเรื่องข้างต้นศึกษาชื่อเล่นคนไทยซึ่งต่างกับงานของผู้วิจัยที่มุ่งศึกษาชื่อเล่นของนักศึกษาจีน แต่ก็แสดงให้เห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงการตั้งชื่อเล่นในสังคมไทย รวมทั้งค่านิยมและภาพทางวัฒนธรรมที่สะท้อนจากชื่อเล่น

ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมจีนยังมีจำนวนน้อย ยกตัวอย่าง

ฟาง ฟาง (2554) ศึกษาเรื่อง “การตั้งชื่อคนไทยและการตั้งชื่อคนจีน : การศึกษาเปรียบเทียบ” ข้อมูลที่ใช้ศึกษาคือชื่อคนไทยและชื่อคนจีนจากเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย จำนวน 1,000 ชื่อ ผลการศึกษา

พบว่า ด้านจำนวนของพยางค์ที่ใช้ในการตั้งชื่อ ชื่อคนไทยมี 3 พยางค์มากที่สุด ส่วนชื่อคนจีนมี 2 พยางค์มากที่สุด ด้านชนิดของคำ ชื่อคนไทยเป็นรูปแบบ คำนาม+คำนาม มากที่สุด ส่วนชื่อคนจีนเพศชายเป็นรูปแบบ คำนาม+คำวิเศษณ์ และคนจีนเพศหญิงเป็นรูปแบบ คำนาม+คำนาม มากที่สุด ด้านคำที่ใช้ในการตั้งชื่อ คนไทยใช้คำสมาสมากที่สุดคือ ส่วนคนจีนใช้คำประสมมากที่สุด ด้านความหมาย ชื่อของเพศชายทั้งคนไทยและคนจีนมีความหมายเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญมากที่สุด และชื่อของเพศหญิงทั้งคนไทยและคนจีนมีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์มากที่สุด

ธนัชชา ทีปรัศพันธ์ และคณะ (2561) ศึกษาเรื่อง “ค่านิยมที่สะท้อนผ่านความหมายของชื่อเล่นของชาวไทยเชื้อสายจีนที่มีอายุระหว่าง 50-70 ปี ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา” ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม จำนวน 100 ชื่อ ผลการวิจัยพบว่าชื่อเล่นของคนไทยเชื้อสายจีนมี 14 กลุ่มความหมาย ซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ ความหมายเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพ และความหมายเกี่ยวกับความมั่งคั่ง

หลุยหลุย เจียง (2559) ศึกษาเรื่อง “ชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทย” ข้อมูลที่ใช้ศึกษาคือชื่อนักศึกษาจีนในระดับอุดมศึกษาจำนวน 1,000 ชื่อ โดยเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า ด้านโครงสร้างชื่อมีตั้งแต่ 1-5 พยางค์ ด้านภาษาที่ตั้งชื่อมักพบชื่อที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤตกับภาษาไทยมากที่สุด ด้านกลุ่มความหมายที่พบมากที่สุดคือ คุณลักษณะและคุณสมบัติ และความเป็นสิริมงคล ด้านความสัมพันธ์ของชื่อภาษาไทยและภาษาจีนพบว่าส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กับชื่อเดิมในภาษาจีนของตนเอง

อภิสนันท์ ทองใบ (2562) ศึกษาเรื่อง “การตั้งชื่อจีนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน” ข้อมูลที่ใช้คือชื่อจีนของนักศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรจำนวน 161 ชื่อ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตั้งชื่อจีนแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ เจ้าของชื่อ อาจารย์ที่สอนภาษาจีน และพ่อแม่ญาติหรือผู้รู้ เกณฑ์ที่ใช้ในการตั้งชื่อจีนให้นักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนมี 3 เกณฑ์ ได้แก่ เพศ ความหมาย และความสัมพันธ์กับชื่อไทย ด้านความหมาย ชื่อจีนเกี่ยวกับธรรมชาติมากที่สุด รองลงมาคือความงามและความอ่อนโยน ด้านความสัมพันธ์ระหว่างชื่อไทยกับชื่อจีนที่ตั้งขึ้นใหม่ ส่วนใหญ่เป็นการใช้ความหมายคล้ายกับชื่อจริงภาษาไทย และการใช้ความหมายคล้ายกับชื่อเล่นภาษาไทย ส่วนค่านิยมที่สะท้อนจากชื่อจีนมี 7 ด้าน ได้แก่ ค่านิยมเกี่ยวกับธรรมชาติ ค่านิยมเรื่องเพศ ค่านิยมเกี่ยวกับความงามและความอ่อนโยน ค่านิยมเกี่ยวกับสิ่งของมีค่าและความมั่งคั่งร่ำรวย ค่านิยมเกี่ยวกับสุนทรียะ ค่านิยมเกี่ยวกับคุณธรรม ความดีงามและบุญคุณ และค่านิยมการตั้งชื่อจีนให้สัมพันธ์กับชื่อไทย

หากพิจารณาด้านประเด็นที่ศึกษาพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่มุ่งเน้นการศึกษาชื่อจริง เช่น ชื่อจริงของคนไทยกับชื่อจริงของคนจีน (ฟาง ฟาง, 2554) ชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีน (หลุยหลุย เจียง, 2559) ชื่อภาษาจีนของนักศึกษาไทย (อภิสนันท์ ทองใบ, 2562) ส่วนงานที่ศึกษาชื่อเล่น คือ ชื่อเล่นของคนไทยเชื้อสายจีน (ธนัชชา ทีปรัศพันธ์ และคณะ, 2561) ชื่อเล่นของคนไทย (หม่อมหลวงจรัลวิไล จรูญโรจน์, 2552;

นพดล สมจิตร์, 2560) จะเห็นได้ว่า งานข้างต้นแตกต่างกับงานของผู้วิจัยที่มุ่งศึกษาชื่อเล่นของกลุ่มคนจีนที่ย้ายมาเรียนอยู่ประเทศไทย

ด้านกลวิธีการตั้งชื่อเล่น ผู้วิจัยปรับจากงานของหม่อมหลวงจรัสวิไล จรุงญโรจน์ (2552) ได้แก่ ผู้ตั้งชื่อเล่น จำนวนพยางค์ของชื่อเล่น ภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่น ความหมายของชื่อเล่น และที่มาของชื่อเล่น นอกจากนี้ ได้เพิ่มประเด็นการเริ่มใช้ชื่อเล่นด้วย เนื่องจากน่าจะสนใจว่าชื่อเล่นที่นักศึกษาจีนใช้ในประเทศไทยนั้นตั้งมาก่อนหรือหลังจากอยู่ในประเทศไทย ซึ่งอาจมีความสัมพันธ์กับประเด็นอื่น เช่น ภาษาที่ใช้ ความหมายของชื่อเล่น เป็นต้น

กล่าวได้ว่า จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ยังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่ย้ายมาศึกษาในประเทศไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนในประเทศไทย โดยพิจารณาวิธีการตั้งชื่อเล่น 6 ประการ ได้แก่ การเริ่มใช้ชื่อเล่น ผู้ตั้งชื่อเล่น จำนวนพยางค์ของชื่อเล่น ภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่น ความหมายของชื่อเล่น และที่มาของชื่อเล่น ทั้งนี้ผลการวิจัยจะสะท้อนให้เห็นการตั้งชื่อกับการบ่งชี้อัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรที่นำมาใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้คือ ชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่มาเรียนที่มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง เพื่อเป็นการควบคุมตัวแปรในงานวิจัยนี้จึงใช้ชื่อเล่นเฉพาะนักศึกษาสัญชาติจีนระดับปริญญาตรีเท่านั้นเนื่องจากมีอายุใกล้เคียงกัน คือ อายุ 18-25 ปี อีกทั้งเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาโดยไม่จำกัดสาขาวิชาและไม่จำกัดชั้นปีเพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายและครอบคลุม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) งานวิจัยนี้ใช้แบบสอบถามออนไลน์ (Google Forms) ผู้วิจัยได้ออกแบบและสร้างแบบสอบถามฉบับร่างด้วยภาษาจีน โดยเก็บข้อมูลจากคนจีนเพศชายอย่างน้อย 10 คน และเพศหญิงอย่างน้อย 10 คน หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาจีนพิจารณา และได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะเพื่อให้แบบสอบถามฉบับจริงสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2) แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ สาขาวิชาที่เรียน และระดับชั้นปี ส่วนตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลการตั้งชื่อเล่น ได้แก่ ชื่อจริง ชื่อเล่น การเริ่มใช้ชื่อเล่น ผู้ตั้งชื่อเล่น ภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่น ความหมายของชื่อเล่น และที่มาของชื่อเล่น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและได้ขออนุญาตเก็บข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามเพื่อใช้ในการวิจัยด้วย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามออนไลน์ ตั้งแต่วันที่ 1-28 กุมภาพันธ์ 2566 จากรายงานจำนวนนักศึกษาต่างชาติของมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงประจำปีการศึกษา 2565 (มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง, 2566) พบว่า มีนักศึกษาระดับปริญญาตรีจากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 102 คน

2) เมื่อได้แบบสอบถามกลับมาแล้ว ผู้วิจัยคัดแบบสอบถามที่มีลักษณะต่อไปนี้ออกจากการวิเคราะห์ คือ แบบสอบถามที่ผู้ตอบมีอายุเกินกว่าที่กำหนด แบบสอบถามที่ผู้ตอบระบุว่าไม่อนุญาตให้ใช้ข้อมูลในการวิจัย แบบสอบถามที่ผู้ตอบให้ข้อมูลที่สำคัญไม่เพียงพอต่อการวิเคราะห์

3) เมื่อดำเนินการเก็บข้อมูลและคัดเลือกแบบสอบถามเสร็จสิ้นแล้วได้ชื่อเล่นเพศชายจำนวน 40 ชื่อ และชื่อเล่นเพศหญิงจำนวน 40 ชื่อ รวมเป็น 80 ชื่อ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1) รวบรวมคำตอบจากแบบสอบถาม โดยจำแนกเป็นกลุ่มนักศึกษาจีนเพศชายและเพศหญิง และแปลความหมายจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย

2) วิเคราะห์การตั้งชื่อเล่น 6 ด้าน ได้แก่ การเริ่มใช้ชื่อเล่น ผู้ตั้งชื่อเล่น จำนวนพยางค์ของชื่อเล่น ภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่น ความหมายของชื่อเล่น และที่มาของชื่อเล่น และจัดประเภทย่อยของแต่ละกลวิธีการตั้งชื่อเล่น โดยจำแนกตามเพศด้วย ทั้งนี้จะแสดงจำนวนความถี่และใช้สถิติแบบร้อยละ (Percentage)

อนึ่ง ด้านการจัดกลุ่มความหมายและที่มาของชื่อเล่น ผู้วิจัยปรับรูปแบบจากงานวิจัยของ นพดล สมจิตร (2560) เพื่อให้เหมาะสมกับการศึกษาครั้งนี้ โดยเกณฑ์การพิจารณานั้นผู้วิจัยพิจารณาจากผู้ตอบแบบสอบถามเป็นหลัก เช่น ผู้มีชื่อเล่นว่า "Ivy" ตอบว่าชื่อของตนหมายถึง "เป็นคนฉลาด" โดยอธิบายว่ามีที่มาจาก Ivy League ซึ่งเป็นกลุ่มมหาวิทยาลัยชั้นนำในประเทศสหรัฐอเมริกา ดังนั้นความหมายของชื่อเล่นจึงสื่อว่าเป็นคนฉลาด แม้ความหมายตามพจนานุกรมหมายถึงไม้เลื้อยชนิดหนึ่ง (Ivy Leaf) แต่ผู้วิจัยจะยึดตามคำตอบของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยจัดอยู่ในกลุ่มความหมายเกี่ยวกับความเป็นเลิศ และจัดว่ามีที่มาของชื่อเล่นจากการเลียนแบบชื่อเฉพาะเนื่องจากตั้งชื่อตามสถาบันการศึกษา

3) วิเคราะห์อัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทยที่สะท้อนจากกลวิธีการตั้งชื่อเล่น ตามแนวคิดเรื่องภาษาในฐานะป้ายฉลากระบุอัตลักษณ์และภาษาในฐานะดรชนนึ่งชื่ออัตลักษณ์

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิธีการตั้งชื่อเล่นกับการนำเสนออัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลจากนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงจำนวน 80 คน แบ่งเป็นเพศชาย 40 คน และเพศหญิง 40 คน ผู้วิจัยจะขอนำเสนอกลวิธีการตั้งชื่อเล่น หลังจากนั้นจะกล่าวถึงอัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนที่สะท้อนผ่านกลวิธีการตั้งชื่อเล่น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนในประเทศไทย

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยพิจารณากลวิธีการตั้งชื่อเล่น 6 ประการ ได้แก่ การเริ่มใช้ชื่อเล่น ผู้ตั้งชื่อเล่น จำนวนพยางค์ของชื่อเล่น ภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่น ความหมายของชื่อเล่น และที่มาของชื่อเล่น ดังนี้

1.1 การเริ่มใช้ชื่อเล่น

จากการศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทยพบว่า มีทั้งชื่อเล่นที่ใช้ก่อนและหลังมาอยู่ประเทศไทยดังนี้ นักศึกษาจีนส่วนใหญ่เริ่มใช้ชื่อเล่นที่ตอบในแบบสอบถามหลังจากที่ได้มาเรียนในประเทศไทย มีจำนวน 47 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 58.75 และเป็นชื่อเล่นที่นักศึกษาจีนใช้มาตั้งแต่ก่อนเข้ามาเรียนในประเทศไทย มีจำนวน 33 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 41.25

หากพิจารณาตามปัจจัยด้านเพศพบว่า เพศชายเริ่มใช้ชื่อเล่นหลังจากได้มาเรียนในประเทศไทยมากที่สุด จำนวน 24 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมาคือใช้ชื่อเล่นตั้งมาก่อนเข้ามาเรียน จำนวน 16 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 40 ส่วนเพศหญิงส่วนใหญ่เริ่มใช้ชื่อเล่นหลังจากได้มาเรียนในประเทศไทยเช่นเดียวกัน จำนวน 23 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 57.50 รองลงมาคือใช้ชื่อเล่นตั้งมาก่อนเข้ามาเรียน จำนวน 17 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 42.50 กล่าวได้ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ตั้งชื่อเล่นและใช้ชื่อเล่นเหล่านี้หลังจากได้มาศึกษาในประเทศไทย ดังแสดงในตารางที่ 1

ตาราง 1 การเริ่มใช้ชื่อเล่นของนักศึกษาจีนในประเทศไทย

การเริ่มใช้ชื่อเล่น	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ก่อนอยู่ประเทศไทย	16	40	17	42.50	33	41.25
2. หลังอยู่ประเทศไทย	24	60	23	57.50	47	58.75
รวม	40	100	40	100	80	100

1.2 ผู้ตั้งชื่อเล่น

จากการศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทยพบว่า สามารถจัดกลุ่มผู้ตั้งชื่อได้เป็น 4 กลุ่ม โดยเรียงลำดับดังนี้ (1) นักศึกษาตัวเอง จำนวน 45 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 56.25 (2) เพื่อนของนักศึกษาเป็นผู้ตั้ง จำนวน 12 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 15 (3) พ่อแม่เป็นผู้ตั้ง จำนวน 12 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 15 และ (4) อาจารย์ของนักศึกษาเป็นผู้ตั้ง จำนวน 11 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 13.75

หากพิจารณาตามปัจจัยด้านเพศพบว่า เพศชายนิยมตั้งชื่อเล่นด้วยตนเองมากที่สุด จำนวน 26 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 65 รองลงมาคือ อาจารย์เป็นผู้ตั้ง จำนวน 6 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 15 พ่อแม่เป็นผู้ตั้ง จำนวน 5 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 12.50 และเพื่อนเป็นผู้ตั้ง จำนวน 3 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 7.50 ส่วนเพศหญิงส่วนใหญ่ตั้งชื่อเล่นด้วยตนเองเช่นเดียวกัน จำนวน 19 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 47.50 รองลงมาคือ เพื่อนเป็นผู้ตั้ง จำนวน 9

ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 22.50 พ่อแม่เป็นผู้ตั้ง จำนวน 7 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 17.50 และอาจารย์เป็นผู้ตั้ง จำนวน 5 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 12.50 จะเห็นได้ว่า ทั้งเพศชายและเพศหญิงนิยมตั้งชื่อเล่นด้วยตนเองมากที่สุด เช่นเดียวกัน รองลงมาเพศชายนิยมให้อาจารย์ตั้ง ในขณะที่เพศหญิงนิยมให้เพื่อนตั้ง ดังแสดงในตารางที่ 2

ตาราง 2 ผู้ตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนในประเทศไทย

ผู้ตั้งชื่อเล่น	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ตนเอง	26	65	19	47.50	45	56.25
2. เพื่อน	3	7.50	9	22.50	12	15
3. พ่อแม่	5	12.50	7	17.50	12	15
4. อาจารย์	6	15	5	12.50	11	13.75
รวม	40	100	40	100	80	100

1.3 จำนวนพยางค์ของชื่อเล่น

จากการศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทยพบว่า จำนวนพยางค์ที่ใช้ตั้งชื่อเล่นของคนจีนมีตั้งแต่ 1-3 พยางค์ ทั้งนี้จำนวนพยางค์เฉลี่ยของชื่อเล่นคนจีนคือ 1.61 พยางค์ ดังนี้

1) ชื่อเล่นที่มีจำนวนพยางค์ 1 พยางค์ จากข้อมูลทั้งหมดพบว่า มีจำนวน 30 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 37.50 ชื่อเล่นเพศชายที่มีความยาว 1 พยางค์ เช่น Wei (炜) Zhao (钊) Ming (明) Tuo (拓) Tom ชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความยาว 1 พยางค์ เช่น Jing (静) Lu (露) Ji (济) Rui (瑞) Miu

2) ชื่อเล่นที่มีจำนวนพยางค์ 2 พยางค์ จากข้อมูลทั้งหมดพบว่า คนจีนนิยมตั้งชื่อเล่นเป็น 2 พยางค์มากที่สุด มีจำนวน 48 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 60 ชื่อเล่นเพศชายที่มีความยาว 2 พยางค์ เช่น Bao Luo (保罗) Yang Yang (洋洋) Henry Tony Eason ชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความยาว 2 พยางค์ เช่น Hanna Lion Vicky ฟ้ายไธ น้ำฝน

3) ชื่อเล่นที่มีจำนวนพยางค์ 3 พยางค์ จากข้อมูลทั้งหมดพบน้อยที่สุดเพียง 2 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 2.50 ชื่อเล่นเพศชายที่มีความยาว 3 พยางค์ ได้แก่ Angelos ชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความยาว 3 พยางค์ ได้แก่ Skyler

หากพิจารณาตามปัจจัยด้านเพศพบว่า เพศชายส่วนใหญ่มีชื่อเล่น 2 พยางค์มากที่สุด จำนวน 21 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 52.50 รองลงมาเป็นชื่อเล่น 1 พยางค์ จำนวน 18 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 45 และชื่อเล่น 3 พยางค์ พบน้อยที่สุดเพียง 1 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 2.50 ทั้งนี้จำนวนพยางค์เฉลี่ยของชื่อเล่นคนจีนเพศชายคือ 1.53 พยางค์ ส่วนเพศหญิงส่วนใหญ่มีชื่อเล่น 2 พยางค์มากที่สุด จำนวน 27 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 67.5

รองลงมาเป็นชื่อเล่น 1 พยางค์ จำนวน 12 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 30 และชื่อเล่น 3 พยางค์ พบน้อยที่สุดเพียง 1 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 2.50 ทั้งนี้จำนวนพยางค์เฉลี่ยของชื่อเล่นคนจีน เพศหญิงคือ 1.69 พยางค์ จะเห็นได้ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงมีชื่อเล่นที่มีความยาว 2 พยางค์มากที่สุดเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยจำนวนพยางค์มากกว่าเพศชาย ดังแสดงในตารางที่ 3

ตาราง 3 จำนวนพยางค์ของชื่อเล่นของนักศึกษาจีนในประเทศไทย

จำนวนพยางค์ของชื่อเล่น	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1 พยางค์	18	45	12	30	30	37.5
2 พยางค์	21	52.50	27	67.50	48	60
3 พยางค์	1	2.50	1	2.50	2	2.50
รวม	40	100	40	100	80	100

1.4 ภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่น

จากการศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทยพบว่า มีการใช้ภาษาในการตั้งชื่อเล่นจำนวน 3 ภาษา โดยเรียงลำดับดังนี้

1) ชื่อเล่นที่ใช้ภาษาจีน จากข้อมูลทั้งหมดพบว่า คนจีนนิยมใช้ภาษาจีนในการตั้งชื่อเล่นมากที่สุด มีจำนวน 38 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 47.50 ชื่อเล่นเพศชาย เช่น Ming (明) Xu Yang (旭阳) Chang Jun (昌峻) "Lin Lin" (林林) Cheng Cheng (成成) Ou Yang (欧阳) Tong Tong (桐桐) ชื่อเล่นเพศหญิง เช่น Fu (付) Rui (瑞) Qi (琪) Bing Bing (冰冰) Xiao Han (小晗) Xiao Mi (小米)

2) ชื่อเล่นที่ใช้ภาษาอังกฤษ จากข้อมูลทั้งหมดพบว่า คนจีนใช้ภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อเล่น มีจำนวน 35 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 43.75 ชื่อเล่นเพศชาย เช่น Alex Albert Brian Eric Eason Harry Jacob Real Tony Vincent ชื่อเล่นเพศหญิง เช่น Ariel Bill Bobo CC Grace Lion Max Nancy Nikki Vicky

3) ชื่อเล่นเพศชายที่ใช้ภาษาไทย จากข้อมูลทั้งหมดพบว่า คนจีนนิยมใช้ภาษาไทยในการตั้งชื่อเล่น มีจำนวน 7 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 8.75 ชื่อเล่นเพศชาย ได้แก่ คง เมฆ ชื่อเล่นเพศหญิง ได้แก่ ฟ้าใส น้ำฝน ข้าวหวาน น้ำตาล

หากพิจารณาตามปัจจัยด้านเพศพบว่า เพศชายนิยมใช้ภาษาจีนตั้งชื่อมากที่สุด มีจำนวน 22 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 55 รองลงมาคือใช้ภาษาอังกฤษตั้งชื่อเล่น มีจำนวน 16 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 40 และใช้ภาษาไทยตั้งชื่อ มีจำนวน 2 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 5 ในขณะที่เพศหญิงนิยมใช้ภาษาอังกฤษตั้งชื่อมากที่สุด

มีจำนวน 19 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 47.50 รองลงมาคือใช้ภาษาจีนตั้งชื่อเล่น มีจำนวน 16 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 40 และใช้ภาษาไทยตั้งชื่อ มีจำนวน 5 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 12.50 จะเห็นได้ว่าเพศชายนิยมใช้ภาษาจีนในการตั้งชื่อเล่นมากกว่าเพศหญิง ดังแสดงในตารางที่ 4

ตาราง 4 ภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนในประเทศไทย

ภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่น	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ภาษาจีน	22	55	16	40	38	47.50
2. ภาษาอังกฤษ	16	40	19	47.50	35	43.75
3. ภาษาไทย	2	5	5	12.50	7	8.75
รวม	40	100	40	100	80	100

1.5 ความหมายของชื่อเล่น

จากการศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทยพบว่าสามารถแบ่งกลุ่มความหมายได้ทั้งหมด 12 กลุ่มความหมาย โดยเรียงลำดับดังนี้

1) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับชื่อเฉพาะ คือการนำชื่อบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น นักแสดง นักร้อง นักธุรกิจ รวมถึงชื่อตัวละครและชื่อการ์ตูนมาตั้งเป็นชื่อเล่น จากการศึกษาพบจำนวน 25 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 31.25 ชื่อเล่นเพศชายที่มีความหมายเกี่ยวกับชื่อเฉพาะ เช่น “Tom” มาจากนักแสดงชื่อ ทอม ครูซ (Tom Cruise) “Han” เป็นชื่อตัวละครเอกในภาพยนตร์ Fast and Furious “Tony” เป็นชื่อตัวละครในภาพยนตร์ไอรอนแมนของ Marvel “Albert” มาจากชื่ออัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ (Albert Einstein) “Bao Luo” (保罗) หมายถึง อัครสาวกในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ในศาสนาคริสต์ “Angelos” หมายถึง ผู้ส่งสาร ทูตสวรรค์ ชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความหมายเกี่ยวกับชื่อเฉพาะ เช่น “Ariel” เป็นชื่อตัวการ์ตูนในเรื่องเงือกน้อยผจญภัย (The Little Mermaid) “Bill” มาจากชื่อ บิล เกตส์ (Bill Gates) “Hanna” มาจาก Hannah ซึ่งเป็นชื่อตัวละครหลักในรายการซิตคอม Hannah Montana ของประเทศสหรัฐอเมริกา “Nikki” เป็นชื่อตัวละครจากซีรีส์ Nikita “Bobo” เป็นชื่อตัวละครการ์ตูน

2) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คือชื่อเล่นที่มีความหมายเกี่ยวกับต้นไม้ สัตว์ รวมถึงทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ จากการศึกษามพบจำนวน 14 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 17.50 ชื่อเล่นเพศชายที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ เช่น “Wei” (伟) หมายถึง สว่าง “Xu Yang” (旭阳) หมายถึง ดวงอาทิตย์ “A Peng” (阿鹏) หมายถึง นกที่ใหญ่ที่สุดในตำนานเป็นราชาแห่งนก “Yang Yang” (洋洋) หมายถึง มหาสมุทร “Hao Hao” (昊昊) หมายถึง ท้องฟ้ากว้างใหญ่ “เมฆ” หมายถึง ใต้น้ำที่รวมตัวกัน

เป็นกลุ่มก้อนลอยอยู่ในอากาศ ชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ เช่น “Lu” (露) หมายถึง น้ำค้าง “Lion” หมายถึง สิงโต “Skylar” มาจาก Sky หมายถึง ท้องฟ้า “ฟ้าใส” หมายถึง ท้องฟ้าแจ่มใส “น้ำฝน” หมายถึง น้ำจากเมฆที่ตกลงมาแล้วรองไว้ใช้ดื่มกิน

3) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับคุณธรรมและความประพฤติดี คือชื่อเล่นที่มีความหมายเกี่ยวกับคุณธรรมความดีต่าง ๆ เช่น ความซื่อตรง ความสุภาพ ความเรียบร้อย เป็นต้น จากการศึกษาพบจำนวน 9 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 11.25 ชื่อเล่นเพศชายที่มีความหมายเกี่ยวกับคุณธรรมและความประพฤติดี เช่น “Ming” (明) หมายถึง ชัดเจนและตรงไปตรงมา “Changjun” (昌峻) หมายถึง สุภาพ มั่นคง “คง” หมายถึง ยังมียังเป็นอยู่อย่างเดิม ชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความหมายเกี่ยวกับคุณธรรมและความประพฤติดี เช่น “Ji” (济) หมายถึง ให้ความช่วยเหลือ “Jing” (静) หมายถึง สงบ “Si Si” (斯斯) หมายถึง ความสุภาพ อ่อนโยน และสง่างาม “Grace” หมายถึง นิ่มนวล มีมารยาท

4) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับความเป็นเลิศ ความเจริญรุ่งเรือง คือชื่อเล่นที่มีความหมายเกี่ยวกับการประสบความสำเร็จด้านต่าง ๆ เป็นคนเก่งมีความสามารถ จากการศึกษาพบจำนวน 8 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 10 ชื่อเล่นเพศชายที่มีความหมายเกี่ยวกับความเป็นเลิศ เช่น “Brian” หมายถึง ฉลาด “Vincent” หมายถึง ฉลาด “Cheng Cheng” (成城) หมายถึง สร้างเมืองได้สำเร็จ ชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความหมายเกี่ยวกับความเป็นเลิศ เช่น “Vicky” มาจาก Victoria แปลว่าชัยชนะ “Ivy” หมายถึง เป็นคนฉลาดเหมือนชื่อกลุ่มมหาวิทยาลัยชั้นนำ (Ivy League) “Cong Cong” (聪聪) หมายถึง ฉลาด

5) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับนามสกุล คือชื่อเล่นที่นำมาจากนามสกุลของตนเอง จากการศึกษาพบจำนวน 5 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 6.25 ชื่อเล่นเพศชายที่เกี่ยวกับนามสกุล ได้แก่ “Tian” (田) “Xu” (徐) “Ou Yang” (欧阳) ชื่อเล่นเพศหญิงที่เกี่ยวกับนามสกุล ได้แก่ “Fu” (付) “Xiao Mi” (小米) ซึ่งชื่อเล่นเหล่านี้มาจากนามสกุลของผู้ตั้ง

6) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับอาหาร คือชื่อเล่นที่มีความหมายเกี่ยวกับอาหาร และเครื่องดื่ม รวมถึงรสชาติต่าง ๆ จากการศึกษาพบจำนวน 5 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 6.25 ชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความหมายเกี่ยวกับอาหาร ได้แก่ “Ning Meng” (柠檬) หมายถึง มะนาว “Bing Bing” (冰冰) หมายถึง น้ำแข็ง “ข้าว” หมายถึง ชื่ออาหารชนิดหนึ่ง “หวาน” หมายถึง รสชาติหวาน “น้ำตาล” หมายถึง ชื่อเครื่องปรุง สารให้ความหวานชนิดหนึ่ง ส่วนชื่อเล่นเพศชายที่มีความหมายเกี่ยวกับอาหารไม่พบการใช้

7) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับสิริมงคล โชค ของมีค่า คือชื่อเล่นที่มีความหมายเกี่ยวกับความเชื่อ สิ่งดีงาม ของมีค่าและความร่ำรวย จากการศึกษาพบจำนวน 4 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 5 ชื่อเล่นเพศชายที่มีความหมายเกี่ยวกับสิริมงคล ได้แก่ “Rui” (瑞) หมายถึง ฤกษ์ดี เป็นมงคล “Eric” หมายถึง เป็นคนรวย ชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความหมายเกี่ยวกับสิริมงคล ได้แก่ “Jin Jing” (金晶) หมายถึง ผลึกคริสตัล “Qi” (琪) หมายถึง หยกที่สวยงามและหายาก

8) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการ ความรู้สึก จากการศึกษาพบจำนวน 3 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 3.75 ชื่อเล่นเพศชายที่มีความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการ ได้แก่ “Zhen” (振) หมายถึง สั่น “Tuo” (拓) หมายถึง ขยายออก “Hang” (航) หมายถึง ล่องเรือ ส่วนชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความหมายเกี่ยวกับกริยาอาการไม่พบการใช้

9) กลุ่มความหมายอื่น ๆ คือชื่อเล่นที่มีความหมายแตกต่างจากกลุ่มอื่น จากการศึกษาพบจำนวน 3 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 3.75 ชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความหมายอื่น ได้แก่ “Yuan” (源) หมายถึง แหล่งที่มา ต้นกำเนิด “Mu Zi” (木子) มาจากตัวอักษรในนามสกุล Li (李) “Miu” เป็นคำพ้องเสียงของนามสกุล Liu (刘) ส่วนชื่อเล่นเพศชายที่มีความหมายอื่นไม่พบการใช้

10) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับตัวอักษร ตัวเลข จากการศึกษาพบจำนวน 2 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 2.50 ชื่อเล่นเพศชายที่มีความหมายเกี่ยวกับตัวอักษร ตัวเลข ได้แก่ “Qi Qi” (七七) ซึ่ง 七 คือ หมายเลข 7 ชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความหมายเกี่ยวกับตัวอักษร ตัวเลข ได้แก่ “CC” ซึ่งตัวอักษร C พ้องกับชื่อในภาษาจีน

11) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพ จากการศึกษาพบจำนวน 1 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 1.25 ซึ่งพบเฉพาะเพศหญิง ได้แก่ “Jina” หมายถึง สวยงาม

12) กลุ่มความหมายเกี่ยวกับเวลา จากการศึกษาพบจำนวน 1 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 1.25 ซึ่งพบเฉพาะเพศหญิง ได้แก่ “Xiao Han” (小含) หมายถึง รุ่งอรุณ

หากพิจารณาตามปัจจัยด้านเพศพบว่า ชื่อเล่นเพศชายสามารถแบ่งกลุ่มความหมายได้ 8 กลุ่มความหมาย โดยสามอันดับแรก ได้แก่ กลุ่มความหมายเกี่ยวกับชื่อเฉพาะ จำนวน 15 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 37.50 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม จำนวน 8 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 20 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับคุณธรรม และความประพฤติดี จำนวน 4 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 10 ส่วนชื่อเล่นเพศหญิงสามารถแบ่งกลุ่มความหมายได้ 11 กลุ่มความหมาย โดยสามอันดับแรก ได้แก่ กลุ่มความหมายเกี่ยวกับชื่อเฉพาะ จำนวน 10 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 25 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม จำนวน 6 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 15 กลุ่มความหมายเกี่ยวกับคุณธรรม และความประพฤติดี จำนวน 5 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 12.50 จะเห็นได้ว่า ความหมายของชื่อเล่นคนจีนเพศชายและเพศหญิงมีความคล้ายกันคือ ส่วนใหญ่เกี่ยวกับชื่อเฉพาะ ธรรมชาติ และคุณธรรมและความประพฤติดี ตามลำดับ ส่วนที่แตกต่างกันชัดเจนคือ พบชื่อเล่นเพศหญิงที่มีความหมายเกี่ยวกับอาหารเป็นอันดับสาม ในขณะที่เพศชายไม่พบการตั้งชื่อเล่นในกลุ่มความหมายดังกล่าว ดังแสดงในตารางที่ 5

ตาราง 5 ความหมายของชื่อเล่นของนักศึกษาจีนในประเทศไทย

ความหมายของชื่อเล่น	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชื่อเฉพาะ	15	37.50	10	25	25	31.25
2. ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม	8	20	6	15	14	17.50
3. คุณธรรม และความประพฤติดี	4	10	5	12.50	9	11.25
4. ความเป็นเลิศ ความเจริญรุ่งเรือง	4	10	4	10	8	10
5. นามสกุล	3	7.50	2	5	5	6.25
6. อาหาร	-	-	5	12.50	5	6.25
7. สิริมงคล ของมีค่า	2	5	2	5	4	5
8. กิริยาอาการ	3	7.50	-	-	3	3.75
9. ความหมายอื่น ๆ	-	-	3	7.50	3	3.75
10. ตัวอักษร ตัวเลข	1	2.50	1	2.50	2	2.50
11. ลักษณะทางกายภาพ	-	-	1	2.50	1	1.25
12. เวลา	-	-	1	2.50	1	1.25
รวม	40	100	40	100	80	100

1.6 ที่มาของชื่อเล่น

จากการศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทยพบว่าสามารถแบ่งที่มาได้ทั้งหมด 7 ที่มา โดยเรียงลำดับดังนี้

1) การตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุล จากการศึกษาพบจำนวน 32 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 40 ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลวิธีย่อย ได้แก่ 1.1) การตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุลโดยตรง คือการตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อจริงหรือนามสกุล โดยนำคำใดคำหนึ่งหรือทั้งหมดของชื่อจริงหรือนามสกุลมาตั้งเป็นชื่อเล่น มีจำนวน 26 ชื่อ ชื่อเล่นเพศชาย พบ 16 ชื่อ เช่น “A Peng” มาจากชื่อ Yuan Peng (元鹏) “Chang Jun” มาจากชื่อ Chang Jun (昌峻) “Tong Tong” มาจากชื่อ Qin Tong (沁桐) “Hang” มาจากชื่อ Xiao Hang (晓航) “Tian” มาจากนามสกุล Tian (田) ชื่อเล่นเพศหญิง พบ 10 ชื่อ เช่น “Lu” มาจากชื่อ Zi Lu (子露) “Xiao Mi” มาจากนามสกุล Mi (米) “Jin Jing” มาจากชื่อและนามสกุล Jin Jing (金晶) และ 1.2) การตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุลโดยอ้อม เช่น การตั้งชื่อเล่นให้มีเสียงหรือความหมายคล้ายกับชื่อหรือนามสกุลเดิมของตน มีจำนวน 6 ชื่อ ชื่อเล่นเพศชาย พบเพียง 1 ชื่อ ได้แก่ “Paul” เป็นคำพ้องเสียงกับคำในชื่อคือ Bo (博) ชื่อเล่นเพศหญิง พบ 5 ชื่อ เช่น “หวาน” ออกเสียงคล้าย

นามสกุล Wang (王) และมีความหมายเหมือนในชื่อ Tian (甜) ซึ่งหมายถึงรสหวาน “CC” มาจากเสียงพยัญชนะต้นของชื่อและนามสกุล Chen Yue Chen (陈玥辰) “Ning Meng” มาจากชื่อตัวสุดท้าย Hui Meng (会蒙) และชอบกินมะนาว Ning Meng (柠檬) ซึ่งเป็นของเปรี้ยว “Mu Zi” (木子) นำมาจากตัวอักษรในนามสกุล Li (李)

2) การตั้งชื่อเล่นให้ออกเสียงง่าย และไพเราะ คือการตั้งชื่อเล่นให้ออกเสียงง่าย มีความไพเราะเพื่อสื่อสารกันได้ง่ายและจดจำได้ง่าย จากการศึกษาพบจำนวน 19 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 23.75 ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ที่ให้เหตุผลนี้นิยมใช้ชื่อเล่นเป็นภาษาอังกฤษ ชื่อเล่นเพศชาย เช่น “Alex” “Brian” “Harry” “Qi Qi” “คง” “เมฆ” ชื่อเล่นเพศหญิง เช่น “Lion” “Vicky” “Grace” “Anna” “Nancy” “ข้าว” “น้ำฝน”

3) การตั้งชื่อเล่นเลียนแบบชื่อเฉพาะ คือการตั้งชื่อเล่นตามชื่อเฉพาะของบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น นักแสดง นักร้อง รวมถึงตัวละครต่าง ๆ จากการศึกษาพบจำนวน 18 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 22.50 ชื่อเล่นเพศชาย เช่น “Jinx” มาจากชื่อของตัวละครใน League of Legends “Tom” มาจากชื่อตัวละครที่เป็นแมวในการ์ตูนทอมกับเจอร์รี่ “Eason” มาจากชื่อดาราไต้หวัน “Jacob” มาจากชื่อตัวละครในภาพยนตร์เรื่องทไวไลท์ “Zhao” (钊) มาจากหลี่ต้าเจา (李大钊) ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีน ชื่อเล่นเพศหญิง เช่น “Max” มาจากชื่อตัวละครในซีรีส์สเตรนเจอร์ธิงส์ (Stranger Things) “Ariel” เป็นชื่อตัวการ์ตูนในเรื่องเงือกน้อยผจญภัย (The Little Mermaid) “Ivy” มาจาก Ivy League ซึ่งเป็นกลุ่มมหาวิทยาลัยชั้นนำในประเทศสหรัฐอเมริกา “Kossin” มาจากชื่อบุคคลที่มีชื่อเสียงในอินเทอร์เน็ต

4) การตั้งชื่อเล่นตามความคาดหวังของผู้ตั้ง คือการตั้งชื่อเล่นตามความต้องการหรือตามคุณลักษณะที่ผู้ตั้งคาดหวัง จากการศึกษาพบจำนวน 5 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 6.25 ชื่อเล่นเพศชาย ได้แก่ “Eric” นักศึกษาตั้งชื่อด้วยตนเองเพราะต้องการเป็นคนรวย “Vincent” อาจารย์ตั้งให้เพราะต้องการให้ฉลาด “Real” นักศึกษาตั้งเองเพราะต้องการให้สิ่งที่คิดเป็นจริง “Ming” (明) พ่อแม่ตั้งให้เพราะต้องการให้ลูกเป็นคนที่ชัดเจนและตรงไปตรงมา ชื่อเล่นเพศหญิง ได้แก่ “Cong Cong” (聪聪) นักศึกษาตั้งชื่อเองเพราะต้องการให้ตนเป็นคนฉลาด

5) การตั้งชื่อเล่นตามความชื่นชอบหรือความประทับใจ จากการศึกษาพบจำนวน 3 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 3.75 ชื่อเล่นเพศชาย ได้แก่ “Angelos” นักศึกษาตั้งชื่อเองเพราะความชื่นชอบ ชื่อเล่นเพศหญิง ได้แก่ “Skylar” นักศึกษาตั้งชื่อเองเพราะชอบท้องฟ้า “Wa Yu” (蛙鱼) นักศึกษาชอบเพราะคล้ายกับชื่อของเพื่อนสนิท

6) การตั้งชื่อเล่นให้มีความหมายดี เป็นสิริมงคล จากการศึกษาพบจำนวน 2 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 2.50 ซึ่งพบเฉพาะเพศหญิง ได้แก่ “Ji” (济) พ่อแม่ตั้งให้เพราะความหมายดี หมายถึงให้ความช่วยเหลือ “Qi” (琪) พ่อแม่ตั้งให้เพราะเป็นสิ่งที่มีความหมายดี หมายถึง หยก

7) การตั้งชื่อเล่นตามศาสนา จากการศึกษาพบจำนวน 1 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 1.25 ซึ่งพบเฉพาะเพศชาย ได้แก่ “Bao Luo” (保罗) เนื่องจากเป็นคริสเตียนจึงตั้งชื่อตามอัครสาวกในพระคัมภีร์ในศาสนาคริสต์

หากพิจารณาตามปัจจัยด้านเพศพบว่า ชื่อเล่นเพศชายสามารถแบ่งกลุ่มที่มาได้ 6 ที่มา โดยสามอันดับแรก ได้แก่ การตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุล จำนวน 17 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 42.50 การตั้งชื่อเล่นเลียนแบบชื่อเฉพาะ จำนวน 10 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 25 การตั้งชื่อเล่นให้ออกเสียงง่ายและไพเราะ จำนวน 7 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 17.50 ส่วนชื่อเล่นเพศหญิงสามารถแบ่งกลุ่มที่มาได้ 6 ที่มา โดยสามอันดับแรก ได้แก่ การตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุล จำนวน 15 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 37.50 การตั้งชื่อเล่นให้ออกเสียงง่ายและไพเราะ จำนวน 12 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 30 การตั้งชื่อเล่นเลียนแบบชื่อเฉพาะ จำนวน 8 ชื่อ คิดเป็นร้อยละ 20 จะเห็นได้ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุลมากที่สุด รองลงมาคือเพศชายนิยมตั้งเลียนแบบชื่อเฉพาะ ส่วนเพศหญิงนิยมตั้งชื่อให้ออกเสียงง่าย นอกจากนี้ เพศชายมีที่มาของชื่อเล่นจากความคาดหวังเป็นอันดับสี่ซึ่งพบร้อยละ 10 ในขณะที่เพศหญิงพบเพียงร้อยละ 2.5 สะท้อนให้เห็นว่าเพศชายถูกคาดหวังและมีความคาดหวังในการตั้งชื่อเล่นมากกว่าเพศหญิง ซึ่งส่วนใหญ่คาดหวังเกี่ยวกับความฉลาดและความร่ำรวย ดังแสดงในตารางที่ 6

ตาราง 6 ที่มาของชื่อเล่นของนักศึกษาจีนในประเทศไทย

ที่มาของชื่อเล่น	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ความสัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุล	17	42.50	15	37.50	32	40
2. การออกเสียงง่าย และไพเราะ	7	17.50	12	30	19	23.75
3. การเลียนแบบชื่อเฉพาะ	10	25	8	20	18	22.50
4. ความคาดหวังของผู้ตั้ง	4	10	1	2.50	5	6.25
5. ความชื่นชอบ	1	2.50	2	5	3	3.75
6. ความเป็นสิริมงคล	-	-	2	5	2	2.50
7. ศาสนา	1	2.50	-	-	1	1.25
รวม	40	100	40	100	80	100

2. อุดมลักษณะของนักศึกษาจีนในประเทศไทยที่สะท้อนผ่านกลวิธีการตั้งชื่อเล่น

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์อัตรลักษณ์ของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทยที่สะท้อนผ่านกลวิธีการตั้งชื่อเล่น ดังที่ Labelle (2011, p 178) กล่าวว่า “The most obvious way in which we negotiate the

world through language is by what we choose to call ourselves.” ซึ่งแสดงให้เห็นว่า “ชื่อ” เป็นวิธีที่ชัดเจนที่สุดที่เรานำเสนอตนเองต่อสังคมผ่านภาษา จากคำกล่าวข้างต้นแสดงความสัมพันธ์ระหว่างชื่อกับอัตลักษณ์ได้เป็นอย่างดี ประการแรกคือ ชื่อเป็นป้ายฉลากระบุอัตลักษณ์หรือเป็นป้ายกำกับซึ่งใช้เฉพาะผู้เป็นเจ้าของ (Labelle, 2011) ชื่อจึงมีบทบาทในการนำเสนออัตลักษณ์คือสามารถใช้สร้างความเฉพาะเจาะจงหรือความโดดเด่นให้เจ้าของชื่อ ขณะเดียวกันชื่อยังบ่งบอกอัตลักษณ์ที่เจ้าของชื่อมีส่วนร่วมกับผู้อื่นด้วย (ศิริพร ภัคดีผาสุข, 2561, น. 40-41) ประการที่สอง ตามแนวคิดดรชนีบ่งชี้ (indexicality) ของ ออคส์ (Ochs, 1992) จะพบว่าชื่อสามารถทำหน้าที่เป็นดรชนีบ่งชี้อัตลักษณ์หรือลักษณะบางประการเกี่ยวกับตัวตนของผู้ใช้ภาษานั้น ๆ ได้ ผู้วิจัยนำแนวคิดข้างต้นมาวิเคราะห์อัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนที่สะท้อนผ่านการตั้งชื่อเล่น จากผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นอัตลักษณ์ของนักศึกษาจีน 2 ประการ คือ อัตลักษณ์ของความเป็นจีน และอัตลักษณ์การเป็นคนทันสมัย ดังนี้

1) “อัตลักษณ์ของความเป็นจีน” แม้คนจีนที่อยู่ในประเทศไทยจะสามารถเลือกตั้งชื่อเล่นเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารได้อย่างอิสระ คือ สามารถตั้งชื่อด้วยภาษาหรือกลวิธีใดก็ได้ แต่จากผลการศึกษาพบว่าคนจีนส่วนใหญ่ยังคงเลือกใช้ภาษาจีนในการตั้งชื่อเล่นมากที่สุด หากพิจารณาด้านการตั้งชื่อกับอัตลักษณ์ชาติพันธุ์นั้น จะเห็นได้ว่า การตั้งชื่อด้วยภาษาหนึ่งๆ สามารถใช้ดรชนีบ่งชี้อัตลักษณ์ชาติพันธุ์ที่ใช้ภาษานั้นๆ ได้ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่เลือกใช้เป็นภาษาจีนนี้สัมพันธ์กับการนำเสนออัตลักษณ์ชาติพันธุ์ คือบ่งบอกความเป็นผู้มีเชื้อสายจีน อีกทั้งจำนวนพยางค์ที่ใช้ในการตั้งชื่อเล่นพบว่าส่วนใหญ่นิยมตั้งเป็นจำนวน 2 พยางค์มากที่สุด ทั้งนี้อาจเพราะคุ้นเคยกับชื่อจริงของคนจีนที่นิยมตั้งเป็น 2 พยางค์มากที่สุดเช่นเดียวกัน (ฟาง ฟาง, 2554) นอกจากนี้ ด้านความหมายพบว่า คนจีนนิยมตั้งชื่อเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติมากเป็นลำดับ 2 ซึ่งสอดคล้องกับชื่อจริงในภาษาจีนที่พบว่านิยมตั้งชื่อให้มีความหมายเกี่ยวกับภูมิศาสตร์ทางกายภาพและธรรมชาติเช่นเดียวกัน (ฟาง ฟาง, 2554; ปวีร์ พฤกษเศรษฐ, 2561) อาจกล่าวได้ว่า ชื่อของคนจีนไม่ว่าจะเป็นชื่อจริงหรือชื่อเล่นที่มักมีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาตินี้อาจแสดงให้เห็นวิถีปฏิบัติหนึ่งในการตั้งชื่อของคนจีนที่มีร่วมกัน ซึ่งอาจสามารถใช้เป็นดรชนีบ่งชี้อัตลักษณ์ความเป็นจีนโดยอ้อมได้ ที่สำคัญคือด้านที่มาของชื่อเล่นพบว่า คนจีนส่วนใหญ่นิยมตั้งชื่อให้มีความสัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุลของตนเองมากที่สุด ซึ่งมีกลวิธีย่อยหลากหลาย เช่น การนำชื่อจริงมาใช้เป็นชื่อเล่น การนำคำใดคำหนึ่งของชื่อจริงมาตั้งเป็นชื่อเล่น การนำคำใดคำหนึ่งของชื่อจริงมาสร้างเป็นคำซ้ำ 2 พยางค์ การใช้คำว่า Xiao (小) นำหน้าชื่อจริงหรือนามสกุล กล่าวได้ว่า การตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อจริง-นามสกุลนั้นแสดงให้เห็นการนำเสนอตัวตนและต่อยอดอัตลักษณ์ความเป็นจีนอย่างชัดเจน

2) “อัตลักษณ์การเป็นคนทันสมัย” นอกจากการใช้ชื่อเล่นเพื่อบ่งชี้อัตลักษณ์ความเป็นจีนแล้ว ยังพบการตั้งชื่อเล่นเพื่อบ่งชี้อัตลักษณ์ความทันสมัยและความเป็นสากลด้วย จากผลการศึกษาด้านภาษาที่ใช้ตั้งชื่อพบว่า นอกจากคนจีนนิยมใช้ภาษาจีนแล้ว รองลงมาก็นิยมใช้ภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อเล่นด้วยซึ่งมีจำนวนใกล้เคียงกัน จะเห็นได้ว่า การใช้ชื่อเล่นภาษาอังกฤษนี้ใช้เพื่อบ่งชี้อัตลักษณ์ความเป็นคนทันสมัย

อีกทั้งคนจีนนิยมตั้งชื่อเล่นที่มีความหมายเกี่ยวกับชื่อเฉพาะมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นบุคคลสำคัญ นักแสดง ศิลปิน ตัวละคร ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผู้มีชื่อเสียง แสดงให้เห็นถึงการตั้งชื่อตามสมัยนิยมที่เป็นที่รู้จักซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความทันสมัย นอกจากนี้ ด้านที่มาของชื่อเล่นพบว่า สาเหตุหนึ่งคือคนจีนต้องการให้ชื่อเล่นออกเสียงง่ายจึงเลือกชื่อเล่นเป็นภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนนั้น ส่วนหนึ่งอาจเพราะนักศึกษาจีนที่มาศึกษาในประเทศไทยต้องมาใช้ชีวิตในอีกสังคมวัฒนธรรมหนึ่ง โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงที่ต้องติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันกับคนต่างชาติ ทั้งอาจารย์ เจ้าหน้าที่ นักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นสัญชาติจีน สัญชาติไทย หรือสัญชาติอื่น ประกอบกับมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงมีนโยบายใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน ดังนั้นการใช้ชื่อเล่นเป็นภาษาอังกฤษส่วนหนึ่งก็เพื่อให้มีความเป็นสากล จดจำง่าย และสะดวกในการติดต่อสื่อสารซึ่งสะท้อนให้เห็นอัตลักษณ์ของการเป็นคนทันสมัย

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า กลวิธีทางภาษาในการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทยนั้นมีบทบาทในการสร้างและนำเสนออัตลักษณ์ของตนโดยเฉพาะในบริบทสังคมวัฒนธรรมใหม่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนสะท้อนให้เห็นการนิยามความหมายของตัวตนและการจัดวางตำแหน่งทางสังคมให้ตัวตนของนักศึกษาจีน อัตลักษณ์ดังกล่าวคือการเลือกดำรงอัตลักษณ์ความเป็นคนจีนของตนเองไว้ ขณะเดียวกันก็สื่อให้เห็นอัตลักษณ์ของการเป็นคนทันสมัยและความเป็นสากลด้วย กล่าวได้ว่า การศึกษาการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนนี้ทำให้เห็นวิธีคิดเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการตั้งชื่อและการสื่ออัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนผ่านการตั้งชื่อ

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาพฤติกรรมการตั้งชื่อเล่นและอัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนในประเทศไทยที่สะท้อนผ่านการตั้งชื่อเล่น ข้อมูลเก็บจากนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ ซึ่งสามารถสรุปและอภิปรายดังนี้

1) การเริ่มใช้ชื่อเล่น นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ทั้งเพศชายและเพศหญิงเริ่มใช้ชื่อเล่นที่ตอบในแบบสอบถามหลังจากได้มาประเทศไทย จะเห็นได้ว่าแม้นักศึกษาจีนจะมาเรียนอยู่ต่างประเทศ แต่ส่วนใหญ่ก็ยังเลือกใช้ภาษาจีนในการตั้งชื่อเล่นเพื่อดำรงอัตลักษณ์ความเป็นจีน ขณะเดียวกันก็เลือกใช้ภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อเล่นเพื่อให้ออกเสียงง่าย และสะดวกในการติดต่อกับคนต่างชาติ ซึ่งเป็นการนำเสนออัตลักษณ์ความทันสมัย

2) ผู้ตั้งชื่อเล่น นักศึกษาจีนส่วนใหญ่ตั้งชื่อเล่นด้วยตนเอง หากเปรียบเทียบกับผู้ตั้งชื่อเล่นคนไทยซึ่งส่วนใหญ่พ่อแม่เป็นผู้ตั้ง (หม่อมหลวงจรัสวิไล จรุงโรจน์, 2552, น. 117-118) หรือผู้ตั้งชื่อเล่นภาษาไทยให้นักศึกษาจีนซึ่งส่วนใหญ่อาจารย์คนไทยเป็นผู้ตั้ง (วิไล ธรรมวาจา, 2559, น. 31-32) อาจกล่าวได้ว่า การตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนในงานวิจัยนี้มีอิสระค่อนข้างสูงเนื่องจากสามารถตั้งได้ด้วย

ตนเอง ส่วนกลุ่มพ่อแม่ที่เป็นผู้ตั้งชื่อเล่นมักใช้ภาษาจีนเท่านั้นซึ่งเป็นการเน้นนำเสนออัตลักษณ์ความเป็นคนจีน และกลุ่มอาจารย์ใช้เฉพาะภาษาอังกฤษในการตั้งชื่อเล่น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา สอดคล้องกับที่ Chen (2021) ซึ่งชี้ให้เห็นว่า อาจารย์สอนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลในการตั้งชื่อภาษาอังกฤษให้นักศึกษาจีน

3) จำนวนพยางค์ของชื่อเล่น คนจีนทั้งเพศชายและเพศหญิงมีแนวโน้มการตั้งชื่อเล่นด้วยจำนวน 2 พยางค์มากที่สุดเช่นเดียวกัน และมีค่าเฉลี่ยของชื่อเล่นคนจีนคือ 1.61 พยางค์ หากเปรียบเทียบกับการตั้งชื่อเล่นของคนไทยพบว่ามีค่าเฉลี่ย 1.28 พยางค์ (หม่อมหลวงจรัสวิไล จรุงญโรจน์, 2552, น. 36-37) จะเห็นได้ว่าคนจีนนิยมตั้งชื่อเล่นยาวกว่าคนไทย

4) ภาษาที่ใช้ตั้งชื่อเล่น คนจีนนิยมใช้ภาษาจีนในการตั้งชื่อเล่นมากที่สุด รองลงมาคือมักใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทยตามลำดับ อีกทั้งพบว่าเพศชายนิยมใช้ภาษาจีนตั้งชื่อมากที่สุด ในขณะที่เพศหญิงนิยมใช้ภาษาอังกฤษตั้งชื่อมากที่สุด ส่วนการใช้ภาษาไทยตั้งชื่อเล่นนั้นพบว่าเป็นนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย จึงตั้งชื่อเล่นให้เป็นภาษาไทยซึ่งส่วนใหญ่มาจากเพื่อนคนไทยเป็นผู้ตั้งการตั้งชื่อเล่นด้วยภาษาจีนและภาษาอังกฤษนั้นสะท้อนให้เห็นว่า ในขณะที่นักศึกษาส่วนใหญ่เลือกนำเสนออัตลักษณ์ความเป็นจีนผ่านการใช้ภาษาจีนแล้ว ส่วนหนึ่งก็เลือกนำเสนออัตลักษณ์ความทันสมัยผ่านการใช้ภาษาอังกฤษด้วย อนึ่งน่าสังเกตว่า นักศึกษาจีนไม่นิยมตั้งชื่อเล่นเป็นภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาญี่ปุ่น ซึ่งแตกต่างกับการตั้งชื่อเล่นของคนไทยที่นิยมตั้งชื่อเล่นที่มาจากหลากหลายภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาอิตาลี ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น (หม่อมหลวงจรัสวิไล จรุงญโรจน์, 2552, น. 45-60; นพดล สมจิตร, 2560, น. 39-41)

5) ความหมายของชื่อเล่นคนจีน แม้ความหมายของชื่อเล่นคนจีนเพศชายและเพศหญิงมีความคล้ายกัน คือส่วนใหญ่เกี่ยวกับชื่อเฉพาะ ธรรมชาติ และคุณธรรมและความประพุดดี อย่างไรก็ตาม ความหมายย่อยในกลุ่มความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติของเพศชายและเพศหญิงมีจุดเน้นแตกต่างกัน กล่าวคือ ชื่อเล่นเพศชายมักเกี่ยวกับพระอาทิตย์ มหาสมุทร หรือท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ จะเห็นได้ว่าความหมายมักเน้นความยิ่งใหญ่ ในขณะที่ชื่อเล่นเพศหญิงมักเกี่ยวกับน้ำค้างหรือน้ำฝน

6) ที่มาของชื่อเล่นคนจีน ประเด็นที่น่าสนใจคือแม้คนจีนเพศชายและเพศหญิงนิยมตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุลมากที่สุด แต่ก็พบกลวิธีย่อยแตกต่างกัน กล่าวคือ นอกจากการตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อจริงหรือนามสกุล โดยนำคำใดคำหนึ่งของชื่อจริงหรือนามสกุลมาตั้งเป็นชื่อเล่นแล้ว ผู้วิจัยพบการตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุลโดยกลวิธีทางอ้อมด้วย ชื่อเล่นเพศหญิง เช่น “หวาน” ออกเสียงคล้ายนามสกุล Wang (王) และมีความหมายเหมือนในชื่อ Tian (甜) ซึ่งหมายถึงรสหวาน “CC” มาจากเสียงพยัญชนะต้นของชื่อและนามสกุล Chen Yue Chen (陈玥辰) “Mu Zi” (木子) นำมาจากตัวอักษรในนามสกุล Li (李) “Miu” เป็นคำพ้องเสียงกับนามสกุล Liu (刘) ชื่อเล่นเพศชาย เช่น “Paul” เป็นคำพ้องเสียงกับคำในชื่อคือ Bo (博) จะเห็นได้ว่า แม้ชื่อเล่นดังกล่าวไม่ได้นำมาจากชื่อหรือนามสกุลโดยตรง แต่มี

ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับชื่อหรือนามสกุลโดยอ้อม แสดงให้เห็นความประณีตในการตั้งชื่อเล่นซึ่งพบว่าเพศหญิงใช้กลวิธีทางอ้อมนี้มากกว่าเพศชาย

หากเปรียบเทียบการตั้งชื่อให้สัมพันธ์กับชื่อหรือนามสกุลเดิมของตนนั้นจะเห็นได้ว่า นักศึกษาจีนในงานวิจัยนี้นิยมตั้งชื่อเล่นให้สัมพันธ์กับชื่อหรือนามสกุลเดิมของตน ในขณะที่การตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนในประเทศไทยของ หลุยหลุย เจียง (2559) พบว่าส่วนใหญ่ชื่อภาษาไทยที่ตั้งขึ้นใหม่นั้นไม่มีความสัมพันธ์กับชื่อเดิมในภาษาจีน ซึ่งส่วนหนึ่งอาจเพราะเป็นชื่อที่ผู้อื่นตั้งให้ ส่วนงานวิจัยนี้นักศึกษาจีนมักเป็นผู้ตั้งชื่อเอง นักศึกษาจึงมีโอกาสในการนำเสนอตัวตนที่ต้องการผ่านชื่อเล่นได้อย่างอิสระ จากผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นความผูกพันของนักศึกษาจีนที่มีต่อชื่อ-นามสกุลเดิมของตน ทั้งนี้อาจเพื่อรักษาอัตลักษณ์ความเป็นจีนของตน

7) ในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างการตั้งชื่อกับอัตลักษณ์จะเห็นได้ว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างเด่นชัด โดยเฉพาะการเลือกตั้งชื่อของกลุ่มชาติพันธุ์ที่ย้ายถิ่นไปประเทศหรือสังคมวัฒนธรรมอื่น ซึ่งเป็นประเด็นที่งานวิจัยนี้สนใจ งานวิจัยก่อนหน้านี้ที่เกี่ยวกับการตั้งชื่อของนักศึกษาจีนที่ไปศึกษาในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางพบว่า นักศึกษาจีนนิยมใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษ (English name) (Cotterill, 202; Diao, 2014) ในขณะที่งานวิจัยนี้ซึ่งเป็นการตั้งชื่อเล่นของนักศึกษาจีนที่ย้ายมาเรียนประเทศไทยพบว่า นิยมใช้ทั้งภาษาจีนและภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ กลวิธีต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นกลวิธีการตั้งชื่อเล่นด้วยภาษาจีน การตั้งชื่อให้สัมพันธ์กับชื่อ-นามสกุล ฯลฯ กลวิธีเหล่านี้เหมือนเป็นป้ายฉลากระบุอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ความเป็นจีน สอดคล้องกับการตั้งนามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีนของ วนิดา เจริญสุข (2532) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าคนไทยเชื้อสายจีนบางส่วนเลือกที่จะตั้งนามสกุลเพื่อรักษาเค้าเดิม ทั้งนี้เป็นความพยายามรักษาอัตลักษณ์ความเป็นจีนของตนไว้ นอกจากนี้ การใช้ชื่อเล่นเป็นภาษาอังกฤษนั้นเป็นเหมือนการยืมอัตลักษณ์ (borrowed identity) (Li, 1997) ของคนอังกฤษมาใช้เพื่อให้สะดวกในการติดต่อกับคนต่างชาติ ขณะเดียวกันก็สื่อถึงการเป็นคนทันสมัยด้วย สอดคล้องกับปาจรีวิ วิเชียรรมณี (2557) อธิบายว่าคนไทยมีค่านิยมในการตั้งชื่อเล่นเป็นภาษาอังกฤษเพื่อความสะดวกในการติดต่อกับคนต่างชาติ และสื่อถึงความทันสมัย และสอดคล้องกับ Wongsantativanich (2013) กล่าวว่าสิ่งที่คนไทยต้องการจากการตั้งชื่อเล่นเป็นภาษาอังกฤษไม่ใช่แค่ใช้เป็นป้ายชื่อเท่านั้น แต่เป็นการนำเสนออัตลักษณ์ความทันสมัยของตัวเองในสังคมสมัยใหม่

8) ชื่อเล่นของนักศึกษาจีนเป็นชื่อที่เจ้าของสามารถตัดสินใจเลือกได้ด้วยตัวเอง กล่าวคือ มีอิสระในการเลือกใช้และการนำเสนออัตลักษณ์ (Cheang, 2008) ซึ่งแตกต่างกับการศึกษาตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทยของ หลุยหลุย เจียง (2559) เนื่องจากส่วนใหญ่ไม่ได้ตั้งชื่อด้วยตนเองแต่จะให้คนไทยที่ตนเองรู้จักหรือเพื่อน อาจารย์ตั้งชื่อภาษาไทยให้ นอกจากนี้ Chien (2012, p. 472) ชี้ให้เห็นว่าชื่อเล่นที่นักศึกษาจีนเลือกมาใช้ในแง่หนึ่งก็เหมือนกับการเกิดใหม่ (rebirth) คือสามารถเลือกนำเสนอตัวตนที่ต้องการได้ เนื่องจากชื่อไม่เพียงแต่ใช้ระบุตัวตนเท่านั้น แต่ยังมีคามหมาย ลักษณะบางประการที่แฝงมา

กับชื่อด้วย ซึ่งงานวิจัยนี้พบว่า นักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทยเลือกรักษาอัตลักษณ์ความเป็นคนจีนไว้ ขณะเดียวกันก็เลือกนำเสนออัตลักษณ์ของความเป็นคนทันสมัยด้วย กล่าวได้ว่า อัตลักษณ์ของนักศึกษาจีนที่สะท้อนผ่านการตั้งชื่อเล่นนี้แสดงให้เห็นการ “ดำรงตัวตน” และ “สร้างตัวตน” ขณะเดียวกันก็ “ปรับตัวตน” ให้เข้ากับบริบทของสังคมวัฒนธรรมใหม่

ข้อเสนอแนะการวิจัย

งานวิจัยนี้สามารถเป็นแนวทางในการศึกษาชื่อเล่นของกลุ่มชาติพันธุ์ที่อยู่ในประเทศหรือสังคมวัฒนธรรมอื่นได้ ทั้งคนสัญชาติอื่นที่อยู่ในประเทศไทย เช่น คนญี่ปุ่น คนพม่า หรือคนสัญชาติไทยที่อยู่ต่างประเทศ เช่น ประเทศแถบตะวันตก ประเทศจีน ฯลฯ ทั้งนี้ น่าจะแสดงให้เห็นวัฒนธรรมในการตั้งชื่อที่แตกต่างกัน

รายการอ้างอิง

- จรัลวิไล จรูญโรจน์, หม่อมหลวง. (2552). รายงานการวิจัยเรื่อง ภาษาและภาพสะท้อนของวัฒนธรรมจากชื่อเล่นของคนไทย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จริญญา ธรรมโชโต. (2540). การศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อเล่นของคนไทยในเขตอำเภอเมืองจังหวัดตรัง [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธัญชา ที่รักษพันธ์, พศศิณี เศรษฐทอง, ศิริณาด พานิชวรพันธ์, และ จอมขวัญ สุทธิพันธ์. (2561). ค่านิยมที่สะท้อนผ่านความหมายของชื่อเล่นของชาวไทยเชื้อสายจีนที่มีอายุระหว่าง 50-70 ปี ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, 12(2), 77-95.
- นพดล สมจิตร์. (2560). กลวิธีการตั้งชื่อเล่นของนักเรียน [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นันทนา รมเกียรติ. (2555). ทศนคติการตั้งชื่อเล่นสองพยางค์ของคนไทย. ภาษาและภาษาศาสตร์, 31(1), 11-19.
- ปวีร์ พงษ์เศรษฐ์. (2561). ชื่อภาษาจีนของชาวไทย: ลักษณะและความเปลี่ยนแปลงระหว่างปีพุทธศักราช 2503-2561. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปาจริย์ วิเชียรมณี. (2557). ค่านิยมในการตั้งชื่อเล่นเป็นภาษาอังกฤษของคนไทย [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ฟาง ฟาง. (2554). การตั้งชื่อคนไทยและการตั้งชื่อคนจีน: การศึกษาเปรียบเทียบ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง. (2566). รายงานจำนวนนักศึกษาปัจจุบันต่างชาติจำแนกตามประเทศ.
<https://stat.mfu.ac.th/th/current-student-stat/869?freezeId=869>
- วนิดา เจริญสุข. (2532). นามสกุลของคนไทยเชื้อสายจีน : การวิเคราะห์ทางอรรถศาสตร์ชาติพันธุ์
 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไล ธรรมวาจา. (2559). ทักษะคิดของนักศึกษาชาวจีนที่มีต่อชื่อภาษาไทย. *วารสารศิลปศาสตร์ปริทัศน์*,
 11(2), 28-39.
- ศิริพร ภัคดีผาสุข. (2561). ความสัมพันธ์ระหว่างภาษา กับอัตลักษณ์และแนวทางการนำมาศึกษา
 ภาษาไทย. คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักข่าวอิสรา. (2566). 10 ปี จีนอันดับหนึ่ง! สองสถิติ น.ศ.ต่างชาติในไทยปี 55-65 เมียนมาครอง
 เบอร์สอง. <https://isranews.org/article/isranews-scoop/115794-isranews-09>
- หลุยหลุย เจียง. (2559). การศึกษาชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่อยู่ในประเทศไทย (วิทยานิพนธ์
 ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อภิสิทธิ์ ทองใบ. (2562). การตั้งชื่อจีนของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน คณะอักษรศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศิลปากร. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อมรรัตน์ วันยาว. (2545). การตั้งชื่อของกลุ่มชาติพันธุ์ผู้ไทในเขตอำเภอเขาวง จังหวัดกาฬสินธุ์
 [รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- Cheang, J. (2008). Choice of foreign names as a strategy for identity management. *Intercultural
 Communication Studies*, 17(2), 197–202.
- Chen, J. (2021). The adoption of non-Chinese names as identity markers of Chinese
 international students in Japan: A case study at a Japanese comprehensive research
 university. *Names: A Journal of Onomastics*, 69(2), 11-19.
- Chien, G. C-W. (2012). Elementary school EFL learners' adoption of English names and
 implications for classroom practice. *Theory and Practice in Language Studies*, 2(3),
 469-474.
- Cotterill, S. (2020). Call me Fei: Chinese-speaking students' decision whether or not to use
 English names in classroom interaction. *Language, Culture, and Curriculum*, 33(3),
 228-241.
- Diao, W. (2014). Between ethnic and English names: Name choice for transnational Chinese
 students in a US academic community. *Journal of International Students*, 4(3), 205-222.

- LaBelle, S. (2011). Language and identity. In A. Mooney, J. Peccei, S. LaBelle, E. Eppler, P. Pichler, A. Irwin, S. Preece, & S. Soden (Eds.), *Language, society and power: An introduction* (3rd ed., pp. 173-188). Routledge.
- Li, D. C. S. (1997). Borrowed identity: Signaling involvement with a western name. *Journal of Pragmatics*, 28(4), 489–513.
- Ochs, E. (1992). Indexing Gender. In A. Duranti & C. Goodwin (Eds.), *Rethinking Context: Language as Interactive Phenomenon* (pp. 335-358). Cambridge University Press.
- Wongsantatavanich, M. (2013). What's in a name?: An analysis of English nicknames of Thai people. *Journal of Studies in the Field of Humanities* [Special issue], 20, 133-166.

VACANA JOURNAL